

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

5. DUBNA 2009

Z obsahu:

Potřeba znovu oživit eucharistickou adoraci

Benedikt XVI. k účastníkům plenárního zasedání Kongregace pro božský kult a svátostný řád
- strana 2 -

Nezodpovězené otázky

Prof. Emanuela Marinelli hovoří o vědeckém zkoumání Turínského plátna
- strana 4 -

Úvaha o Kristově utrpení

Svatý Řehoř Veliký
- strana 5 -

Stabat Mater

- strana 7 -

Ježíšova smrt

Luisa Piccaretta
- strana 8 -

„Stat crux, dum volvitur orbis“

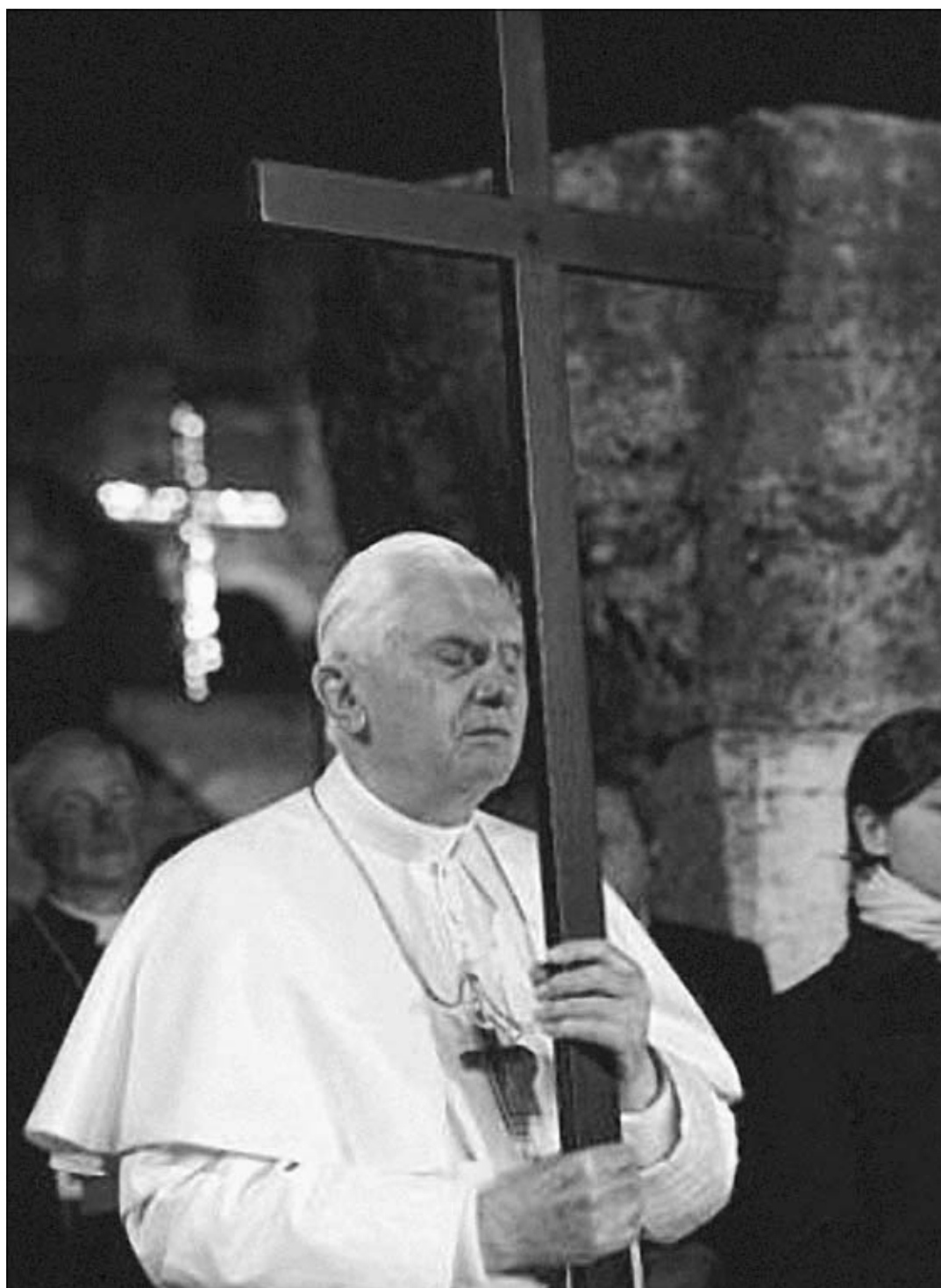
Bernward Deneke
- strana 9 -

Sestup a mlčení

- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Ukřižovaný Kristus jako vzor duchovního přetvoření kněze
- strana 10 -

Potřeba znovu oživit eucharistickou adoraci

S velkou radostí vás přijímám u příležitosti plenárního zasedání Kongregace pro božský kult a svátostný řád. (...) V plenárním zasedání jste rokovali o eucharistickém tajemství, obzvláště pak o tématu eucharistické adorace. Je mi dobře známo, jak po zveřejnění instrukce *Eucharisticum mysterium* z 25. května 1967 a po promulgaci dokumentu *De sacra communione et cultu mysterii eucharistici extra Missam* z 21. června 1973 se stala naléhavost tématu Eucharistie jakožto nevyčerpatelného zdroje svatosti prvořadou záležitostí dikasteria.

Obnova náležitě bohopocty

Proto jsem s potěšením přijal návrh, aby se plénium zabývalo tématem eucharistické adorace, a to v důvěře, že nové společné rokování o této praxi by mohlo přispět v mezích kompetence dikasteria k objasnění liturgických a pastoračních prostředků, jimiž v dnešní době může Církev podpořit víru v reálnou přítomnost Pána ve svaté Eucharistii a zajistit ve slavení mše svaté plnou míru klanění. Zdůraznil jsem tento aspekt v apoštolské exhortaci *Sacramentum caritatis*, ve které jsem shrnul plody XI. řádného synodu, konaného v říjnu 2005. V ní jsem pro zdůraznění významného vnitřního vztahu mezi slavením Eucharistie a adorací (srov. 66) citoval naučení svatého Augustina: „Nikdo ať nepožívá ono tělo, pokud se mu dříve nepoklonil; když se neklaníme, hřešíme“ (En. In Psal. 98,9: CCL 39, 1385). Synodální otcové neopomenuli dát naše znepokojení nad určitým zmatkem, který se zahnízl po II. vatikánském koncilu, pokud jde o vztah mezi mší a adorací Nejsvětější svátosti (srov. SC 656). V tom směru našlo ohlas to, co vyjádřil již můj předchůdce papež Jan Pavel II., když mlu-

vil o zlořádech, které zamořily pokoncilní liturgickou obnovu, a označil je „jako značně zjednodušující chápání eucharistického tajemství“ (EE 10).

Víra v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii

Druhý vatikánský koncil jasně osvětlil jedinečnou roli eucharistického tajemství v životě věřících (SC 48–54,56). Jak několikrát zdůraznil papež Pavel VI., „Eucharistie je nejvyšší tajemství a vlastně, jak říká svatá liturgie, tajemství víry“ (Mysterium fidei 15). Eucharistie stojí totiž u vzniku samotné Církev (srov. EE 21) a je pramenem milosti, který představuje nesrovnatel-

nou příležitost jak pro posvěcení lidstva v Kristu, tak pro Boží oslavu. V tomto smyslu na jedné straně jsou všechny aktivity Církev podřízeny tajemství Eucharistie (srov. SC 10; LG 11; PO 5, SC 17) a na druhé straně v síle Eucharistie „Církev ustavičně žije a roste“ (LG 26). Naším úkolem je pochopit nejdrahocennější poklad tohoto neklamného tajemství víry „jak v samotném slavení mše, tak v uctívání svatých způsob, které jsou uchovávány po mši pro rozšíření milosti z této Oběti“ (Euch. mysterium 3). Nauka o předpodstatnění chleba a vína a skutečná přítomnost jsou evidentní pravdy víry již v samotném Písmu svatém

a byly pak potvrzeny církevními Otcí. Pavel VI. v tomto směru připomněl, že „katolická církev vždy nejen učila, ale také prožívala víru v přítomnost Těla a Krve Páně v Eucharistii, vzdávala této velké svátosti vždy kult bohopocty, jaký přísluší pouze Bohu“ (Mysterium fidei 56, KKC 1378).

Význam adorace

Je vhodné připomenout v tomto smyslu odlišné významy slova „adorace“ v jazyku řeckém a latinském. Řecké slovo „proskynesis“ označuje gesto podřízenosti, uznání Boha jako naší pravé míry, jejíž normu

Pokračování na str. 12

K vrcholům velkopáteční liturgie patří obřad odhalování a uctívání svatého Kříže. V tradiční římské liturgii je tento obřad umocněn navíc tím, že již od páté neděle postní neboli Smrtné jsou všechny kříže (i obrazy) v chrámě zahaleny fialovou rouškou. Tyto dva týdny, zvané „Tempus passionis“, jsou dobou přísně soustředěnou na umučení Páně s prohloubenou vážností a z liturgie ustupují také všechny texty a modlitby vyjadřující radost, jako je vstupní mešní žalm a doxologie Sláva Otcí. Kříž – po tuto dobu před zraky věřících skrytý – se nakonec představí odhalený k adoraci jako „dřevo kříže, na kterém pněla Spása světa“.

Měli bychom před tímto křížem klečet s pocity odsouzeného k trestu smrti, kterému je právě nabídnuto nejen udělení milosti, ale dokonce propuštění s úplným výmazem trestu. To ovšem předpokládá, že máme alespoň nějaký pojem, co by to pro nás znamenalo, kdybychom neměli jiné vyhlídky než věčné zavržení a odlouče-

ní od Boha, zdroje všeho života, světla a blaženosti. Žádná situace ani žádná představa zde na světě takový zoufalý a navíc nikdy nekončící stav není schopná náležitě přiblížit. Na tom nic nemění fakt, že se takovými myšlenkami sotva kdo

dějin. Je to opravdu jediná spása světa. Není jiného znamení, v němž bychom mohli být zachráněni. Samotné kruté mučení a nelidská smrt Mesiáše ukazuje nejen nekonečnou Boží lásku, ale také strašnou propast, kam se propadá člověk,

který opustil Boha. Krutý způsob mučení svého Syna nevymyslel Otec.

Jen mu uložil, aby se vydal do rukou hříšníků. Všechno, co s ním udělali, si vymysleli sami lidé, které přišel zachránit. Bůh se vydal svým tvorům a ti ho umučili způsobem, který si sami rafinovaně připravili tak, aby se k tomu již nic horšího nedalo přidat, aby byl co nejkrutější, co nejbolestnější, aby nelidské trápení co nejvíce prodloužili, aby se přitom pásli na mukách oběti přibité na kůl a dosyta se jí mohli navysmívat. Ačkoliv tehdy lidé neměli představu o anatomii, o nervové soustavě ani o životních procesech v lidském těle, přece proces popravy na kříži z dnešního vědeckého pohledu vypadá tak, jako by ho připravil a rafinovaně doprobně promyslel speciálně

Pokračování na str. 13

Editorial

zabývá, ačkoliv by měly patřit nejen k našim svatopostním rozjímáním.

Nedocenitelné omilostnění spásy a návratu k Bohu bylo ovšem nabídnuto nejen věřícím, ale všem lidem, i těm, kteří o tom nemají ani tušení, i těm, kteří o tom z jakéhokoliv důvodu nechtějí ani slyšet. Pro nás pak je to další nekonečná milost, jestliže nepatříme ani k jedněm, ani k druhým. Ale nemělo by nás to přímo děsit, že je nás po dvou tisíciletích stále tak málo, kteří před ukřižovaným Božím Synem, jediným Spasitelem a zachráncem, padáme v opravdové víře, vděčnosti a úctě na kolena?

Ježíšův Kříž je a zůstane navždy středem vesmíru i středem

Příchod požehnaného Krále

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Požehnáno buď přicházející království.

Přiblížily se velikonoční svátky. Je čas vyjít naproti Pánu, který se blíží z Betánie se svou družinou. Na první pohled je patrné, že se chystá něco mimořádného. Nadchází právě čas, kdy se má naplnit očekávání celého Izraele. K Jeruzalému se blíží ten, k němuž se vztahují všechny Písma i Proroci.

Ježíš už nemá v úmyslu tajit, že je slíbený Mesiáš. Naopak, ať je to známo všem lidem. Čím to? Všechno, co se s ním záhy nato stane v Jeruzalémě, musí být chápáno jako vyvrcholení jeho mesiánského poslání. Jestliže dosud pokaždé, když se zdálo, že ho lid chce provolat za Mesiáše, odcházel daleko od davu do samoty, nyní si sám zcela záměrně připravuje takový vstup do *siónské dcery*⁽¹⁾, který nese všechny známky Mesiášova příchodu. Pokládá to dokonce za tak nezbytné, že kdyby ho za Mesiáše nemohly provolávat tyto zástupy, *kamení by muselo volat*⁽²⁾.

Zvolil si k tomu neděli před židovskými velikonočními.

Zamysli se však přitom nad tragédií národa, jehož tisíciletí trávající očekávání se nakonec tak hluboce rozchází s tím, co Bůh slíbil a předpověděl. Jaké by to bylo pro celé lidstvo zklamání, kdyby Ježíš přijal obecný názor a omezil se na úkol vymanit Izrael z římského područí! Nečlověčí se proto paradoxu, že zatímco lid jásá, Ježíš nad ním pláče, protože *nepoznal čas svého navštívení*⁽³⁾. Zadívej se na jeho tvář. Můžeš pochopit hloubku jeho osamocení? Ve chvíli, kdy vstupuje do svého milovaného města jako slíbený Spasitel, nepotkává tu vůbec nikoho, kdo by mu skutečně rozuměl.

Ke slovu se hlásí i Ježíšovi nepřátelé. Okolnost, že židovští předáci nesdílejí náhlé nadšení lidu, ovšem vůbec neznamená, že správně pochopili smysl proroctví a význam současných událostí. Naopak. K čemu je jim jejich vzdělání a postavení, když ani jejich interpretace se nenese v duchu Písma, ale drží se jen jejich vlastních zpozemštělých zájmů? Nicméně ani jejich nesmiřitelná zášť nemůže narušit velký Boží plán. Nevole, jakou u nich slavný příjezd Ježíše z Nazareta vyvolává, jen přispěje k tomu, aby se naplnilo všechno právě tak, jak to bylo Otcem od počátku stanovené a jak to předpověděli proroci.

Uvaž, jak daleko mohou být Boží úrady od lidských soudů! Zástup jásá, ale Pán vidí, že všechno jeho nadšení není ve skutečnosti k ničemu, dokud přitom myslí jen na sebe a nikoliv na Boží slávu. Až tento dav brzy pozná, jak

se mýlí, dá své rozčarování najevo tím způsobem, že bude na svou hlavu svolávat Ježíšovu krev. Kdykoliv prožíváš chvíle obzvláště velkého a radostného nadšení, nepokládej to hned za neklamně znamení, že jsi na správné cestě. Připrav se i na eventualitu, že tomu může být právě naopak.

Kdo však může pochopit Boží úmysly, když ani tak jasná slova, jakými Mistr předpověděl svým nejbližším, co se s ním v těchto dnech stane, nepřivedla apoštoly k úvaze, že Boží království a poslání Mesiáše je zcela jiného druhu, než jak očekává celý Izrael? Ze Dvanácti patří Jan a Jakub mezi zvláště vyvolené. A jak oni chápou Ježíšovo království? Přemýšlejí, jak si zajistit, aby zasedli jeden po králově pravici a druhý po levici⁽⁴⁾. Kdo mohl uvěřit, že Syn člověka půjde ke slávě tak, že nejdříve dovolí, aby ho *sevrhla tlupa zlosynů a probodli mu ruce a nohy*⁽⁵⁾? Kdo mohl uvěřit, že všemohoucí Bůh připustí, aby jeho Syna lidé bili a rvali jeho vous, plivali po něm, a přesto nebude potupený a nezůstane v hanbě?

Způsob, jakým Bůh naplňuje svá proroctví, nemůže být podřízen úsudkům lidské omezenosti. *Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují mé cesty vaše cesty a mé úmysly vaše úmysly*.⁽⁶⁾ Čekáš-li na chvíli, kdy se má naplnit, co bylo předpovězeno, nezapomínej na pokoru před Bohem. Pamatuji si, že ani tvá nejbujnější fantazie není s to vystihnout, jakým způsobem chce Bůh uskutečnit své záměry. Vždyť vůbec nejsme schopni proniknout do jejich hloubky.

Kdykoliv se divíš, že se tvé tužby neuskutečňují způsobem, jaký ty sám přisuzuješ Božím proroctvím, rychle se vzpamatuj. Skloň se před Bohem a pros, aby ti dal pochopit, že nemáš nejmenší důvod k roztrpčenosti a zklamání. Jestliže ti Bůh připravuje něco mnohem většího, než co jsi byl schopen objevit pod rouškou proroctví, proč tolik spoléháš na lidské výklady a výpočty? Není to troufalost, vykazovat všemohoucího do hranic lidské krátkozrakosti? Co tedy máš dělat? Mysli raději na to, abys mohl *pít kalich, který pije Pán, a být ponořen do jeho křtu*⁽⁷⁾. Nesnaž se domýšlet, co se má stát, kdy se to má stát a jak se to stane. *Žádné proroctví není přenecháno soukromému výkladu*.⁽⁸⁾ Ať se děje cokoli, nepřestávej prosit, aby *neklesala tvoje víra*⁽⁹⁾ a abys neváhal dát Pánu k dispozici své oslátko a všechno, co bude při svém příchodu potřebovat. Neboj se, on ti pak všechno opět bohatě vrátí.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 21,5; ⁽²⁾ Lk 19,40; ⁽³⁾ srov. Lk 19,41;

⁽⁴⁾ srov. Mk 10,35-40; ⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 22;

⁽⁶⁾ Iz 55,9; ⁽⁷⁾ Mk 10,38; ⁽⁸⁾ 2 Petr 1,20; ⁽⁹⁾ Lk 22,32

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl zveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou.

Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.

Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - Mk 14,1-15,47

(Pašije - úryvek)

Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu.

Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka.

Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král“. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici.

Nezodpovězené otázky

Ani sto let trvajícím badáním nedokázalo zatím určit příčinu a způsob, jak byl vytvořen obraz lidského těla na Turínském plátně. Hovoří o tom prof. Emanuela Marinelli: „Můj vědecký zájem o plátno má počátek v roce 1977, kdy doktor Max Frei, badatel v oblasti botaniky, našel na rubáši pylová zrnka patřící k vegetaci, která se vyskytuje pouze na Středním východě a neexistuje v Evropě. Od té doby jsem shromáždila asi 800 knih a nesmírné množství článků, ale především asi 300 vědeckých pojednání na toto téma.“

Emanuela Marinelli je odbornice na biologii a patří k nejkompentnějších italským vědcům v oblasti Turínského plátna. Je velmi energická a má na svém kontě i širokou publicistickou aktivitu o problematice, která jistě není jednoduchá, má-li se o ní hovořit přesvědčivě, zvláště v konfrontaci s šířením názorů, které se zakládají pouze na dohadách a předsudcích.

Turínského plátno bylo v posledním století podrobeno četným výzkumům s použitím nejrůznějších vědeckých metod. Plátno nese obraz muže, který na svém těle zepředu i zezadu nese evidentní rány způsobené ukřižováním. Výzkumy dosud nepřinesly odpověď na otázku, jak obraz na plátně vznikl. Co je možno v tomto ohledu přijmout jako racionální a jisté?

Vědecký zájem o plátno se zrodil na konci XIX. století v roce 1898, když se na fotografiích, které pořídil Secondo Pia, objevila skutečnost, že části obrazu na plátně mají charakteristiky fotografického negativu. Říkám „části obrazu“, protože tyto charakteristiky se týkají dvojího otisku – čelního i zadního – muže, jehož rány jsou identické s těmi, jaké evangelium popisuje u ukřižovaného Ježíše. To se netýká četných skvrn způsobených potřísněním lidskou krví, které překrývá negativní obraz a které se na plátně objevily ve skutečnosti dříve než tento obraz.

První absolutně jistý důkaz, potvrzený v různých studiích, je ten, že červené zbarvení vláken na plátně odpovídající ranám je způsobeno lidskou krví krevní skupiny AB. Tento výsledek je potvrzen mikropetroscopickým výzkumem s použitím chromatografie s reakcí na dia-

minobifenyl. Kromě toho rudé zbarvení na vláknech je způsobeno výlučně enzymy. Test těchto enzymů vyloučil přítomnost barviva. V oblasti nohou byly zjištěny rudé kapénky a některé epidermální lidské buňky. Krev obsahuje lidskou mužskou DNA. Zvýšená hladina bilirubinu naznačuje, že dotyčná osoba byla před smrtí silně traumatizována. Dále četné stružky obsahují příznaky typické pro postupné fáze tuhnutí, výpotky séra, což jasně dokazuje, že tyto stopy vznikly přímým kontaktem plátna s mrtvolou. Hranice skvrn séra jsou pouhým okem neviditelné, ale objevují se při ozáření ultrafialovým světlem. Krev a sražení-

Emanuela Marinelli

ny na zraněné kůži se přeměnily ve fibriogenní látky typické pro proces v průběhu prvních třiceti šesti hodin po kontaktu s tělem zemřelého.

Obraz těla na plátně vznikl způsobem dosud vědecky nevysvětlitelným. Ani nejrafinovanější techniky nedokážou napodobit to, co se skutečilo na plátně. Obraz vykazuje trojrozměrné charakteristiky, nemá čisté demarkační linie a vytvořil se nesporně až po vzniku krevních stop na plátně, protože pod těmito skvrnami se nenachází. Zežloutnutí plátna, které vytváří obraz, se nachází jen na samém povrchu vláken, z nichž je plátno zhotoveno. Navíc obraz zad není ovlivněn vahou těla. Je možno s jistotou říct, že obraz není namalován. Nevyskytují se zde žádné organické ani neorganické pigmenty a žlutá průhledná barva obrazu neodpovídá žádné substanci, která by byla k plátnu přidána, nýbrž byla způsobena

dehydratací a oxidací těch nejvrchnějších vláken. Dvacet pět různých rozpouštědel včetně vody není schopných obraz smazat. Je možno také říct, že obraz nelze získat zehem. Také není možno získat obraz stejných fyzických a chemických charakteristik, např. cestou přiložení nahřátého reliéfu.

Další série poznatků vyplývá z analýzy samotného plátna a způsobu jeho tkaní a z látek, které se v plátně objevují.

Pokud jde o zhotovení plátna, je utkáno ručně technikou „Z“, běžnou v oblasti syrsko-palestinské v 1. století po Kr. Plátno, které strukturou připomíná „rybí kosti“, je možno utkat na primitivním stavu s pedálem, ale taková plátna vykazují skoky a chyby. Tkaniny se vzorem rybích šupin pocházejí z oblasti Mezopotámie nebo Sýrie. V nálezech židovských textilií v Masadě v Izraeli je dokumentován zvláštní typ

Tkanivo Turínského plátna se vzorem rybí kosti

příze, která je podobná právě té, jakou představuje TP, a to z období mezi rokem 40 a pádem Masady v roce 74 po Kr. Na plátně je také použitý typ stehu po délce, který se vyskytuje v textiliích nalezených v Masadě. Technika zhotovení plátna a jeho typologie odpovídají tedy době, kdy žil Kristus. Je možno dodat, že rozměry plátna je možno zařadit mezi rozměry běžné v syrských oblastech a tyto jednotné míry šířky a délky se používaly i v Izraeli. Stojí také za pozornost, že ve vláknech plátna, které bylo možno zkoumat, se nevyskytují vlákna živočišného původu, jak to přikazoval Mojžíšský zákon (Dt 22,11). Jediný materiál je bavlna typu *Gossypium herbaceum*, rozšířená na Středním východě v Kristově době.

MODLITBA SEBEOBĚTOVÁNÍ

Nebeský Otče, skrze bolestné a neposkvrněné Srdce Panny Marie obětujeme Ti drahocennou Krev Tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše a hříchy celého světa a pro potřeby Tvé svaté Církve a za všechny duše v očistci, jménem všech duší a za všechny duše.

MODLITBA SMÍRU ZA SVĚT

Věčný Otče! Z lásky k nám lidem jsi vydal na smrt svého jednorozrozeného Syna. Pro jeho Krev, pro jeho zásluhy a jeho Srdce smiluj se nad celým světem a odpusť nám všechny naše hříchy.

Přijmi slabé dostiučinění těch, kteří Tě milují, a spoj je se zásluhami Tvého božského Syna, aby všechna jejich díla získala smírnou cenu.

Věčný Otče, smiluj se nad celým světem! Ještě nenastala doba spravedlnosti, ještě trvá čas Tvého milosrdenství!

Úvaha o Kristově utrpení

Pokud jde o substance, které se v průběhu času usadily na plátně, objevují se zde i částčky hlíny, které převažují tam, kde jsou stopy nohou. Obsahují aragonit se stopami stroncia a železa. Vzorčky z jeruzalémských jeskyní jsou jim velice podobné. Dalším prvkem je *natron* (hydroxid sodný), který se používal v Egyptě na balzamování pro svoji schopnost absorbovat vodu a ze stejného důvodu byl používán také v Palestině k dehydrataci mrtvol. Identifikována byla také aloe a myrha, látky běžné k ošetření mrtvol při pohřbívání v Palestině oné doby. Experimenty prokázaly, že zubatá skvrny po vodě se tvoří jen na látce nasycené předem aloe a myrhou.

Analýza prokázala, že pylová zrnka přítomná v plátně dokazují, že plátno se nacházelo v Palestině, v Oděse a v Konstantinopoli. Z 50 druhů různých pylů identifikovaných v plátně botanikem Maxem Friem je třicet z rostlin, které v Evropě neexistují, ale rostou na mnoha místech v Palestině a mnohé jsou typické pro Jeruzalém a okolí (mezi nimi *Avalista albedo*, rozšířená v údolí Jordánu kolem Mrtvého moře; *Gundelia tournefortii*, rostlina ze skalnatých a kamenitých míst; *Hyoscyamus aureus* a *Onosma orientalis*, přítomné na zdech jeruzalémské citadely, *Prosopis farcta* a *Zygophyllum dumosum*, běžné u Mrtvého moře. Na základě klasifikace jiných 19 nových typů pylů (celkem je jich 76) vyplývá, že plátno prošlo

Kdo chce správně uctít utrpení našeho Pána, musí se dívat na ukřižovaného Ježíše zrakem svého srdce a poznávat v těle našeho Pána své vlastní tělo.

Všechny bytosti na zemi by měly být zděšené z poprav našeho Vykupitele. Skály by se měly rozpuknout – totiž srdce, která nevěří. Ti, které děsí hrob smrtelnosti, měli by odvalit kámen, který jim stojí v cestě, aby z tohoto hrobu vyšli. Mají se také nyní zjevit ve svatém městě, ⁽¹⁾ tj. v Boží Církvě jako svědkové budoucího zmrtvýchvstání. To, co se má jednou stát s tělem lidí, to ať se nyní stane s jejich srdci.

Nikomu, kdo je slabý, není odepřeno vítězství Kříže. Není nikoho, komu by Kristova modlitba nemohla pomoci.⁽²⁾ Když prospěla mnohým, kteří zuřili proti němu, tím spíše pomůže těm, kteří se k němu obracejí!

Křesťanský lid je pozván k bohatstvím ráje. Všem, kteří se znovu narodili, je znovu otevřena cesta ke ztracené vlasti. Nikdo si nyní nesmí sám uzavírat tuto cestu, která mohla být otevřena dokonce kajícímu zločinci.⁽³⁾

Činnosti tohoto života nás nesmí přivádět k úzkostlivosti ani k ochablosti; nesmí nám bránit v tom, abychom s pl-

ně oddaným srdcem následovali Pánův příklad a stali se mu zcela podobnými. Neučinil a nevytrpěl nic, co by nebylo dobré pro naši spásu, aby se tak síla Hlavy přenesla na celé tělo.

Když byla naše přirozenost povznesena k božství a *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*⁽⁴⁾, který člověk by mohl být vyloučen z Božího milosrdenství? Leda ten, kdo nevěří? Vždyť všichni máme s Kristem stejnou přirozenost, když Kristus přijal *naši lidskou přirozenost*⁽⁵⁾, každý, kdo se znovu narodil z Ducha. Kdo by v něm nemohl spatřit svou vlastní slabost?

Proto se jednorozený Boží Syn stal také synem člověka, aby mu nechyběla ani plná lidská skutečnost, ani plnost božství. Tělo, které leželo bezduché v zemi, vstalo třetí den a bylo povýšeno nad všechny výšiny nebe po pravici Otcovy slávy, má naši přirozenost. Když jdeme cestou jeho přikázání, když se nestydíme vyznávat to, co pro nás učinil v poníženosti svého těla⁽⁶⁾, pak budeme přivedeni k účasti na jeho slávě.

Neboť před celým světem se vyplní jeho zalíbení: *Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznam před svým Otcem v nebesích.*⁽⁷⁾

⁽¹⁾ srov. Mt 27,53; ⁽²⁾ srov. Lk 23,34; ⁽³⁾ srov. Lk 23,40; ⁽⁴⁾ Jan 1,14; ⁽⁵⁾ Denní modlitba 3. vánoční mše; ⁽⁶⁾ srov. Flp 2,8 ⁽⁷⁾ Mt 10,32

starým územím Libanonu. Dva druhy pylů neexistují ani v Evropě, ani v Palestině, nýbrž jen v Konstantinopoli.

Tedy celá série prvků lokalizuje plátno do doby Kristovy a také potvrzuje data historické tradice, která ztotožňuje plátno s Ježíšovým obrazem Mandylion, známým na Východě v prvních křesťanských staletích. Ovšem v roce 1988 v laboratořích Tucsonu, Oxfordu a Curychu označili na zá-

kladě metody C14 rok vzniku někdy mezi 1260-1390.

Chtěla bych především říct, že vztah k historické tradici je velmi důležitý. Já se zabývám zásadně vědami přírodními, ale mám dojem, že se poněkud zanedbává aspekt historický a přihlíží se pouze k aspektům vědeckým, které se přeceňují. Jsou zde také aspekty literární tradice (počínaje evangelií), archeologické, ikonografické, numismatické a archivistické. Často se

např. uvádí, že o plátnu neexistují historické dokumenty starší než z poloviny 13. století z rukou šlechtického křižáka Geoffroye de Charny. Banální dedukcí se vytvořil názor, že plátno bylo zhotoveno v oné době a dokládá se to dopisem, který zaslal v roce 1389 vzdoropapeži Klementu VII. biskup z Tryes Pierr d'Arcis, který označuje plátno za falzifikát na základě příznání malíře, který ho měl zhotovit. Jenže všechny analýzy vylučují možnost, že by obraz na plátně mohl být namalován. Jakou hodnotu může mít tedy podobné svědectví, které historická kritika tím, že je umístí do přesného kontextu, prokáže jako zcela nevěrohodné? Nebudu zde uvádět všechny historické a ikonografické argumenty, ale je jisté, že před rokem 1300 již v VI. století se rozšířil zvláštní typ zobrazování Krista, který má velmi mnoho rysů společných s obrazem na plátně. Studium skladů na plátně dovoluje pochopit, že v určité době byla vystavována především Kristova tvář a později se používal způsob vystavování plátna ve vertikální poloze s částí těla, podobně jako na ikoně *imago pietatis* zobrazující Krista vstávajícího z hrobu. Např. miniatura z rukopisu v Budapešti z roku 1192-1195 je zcela jistě zhotovena podle plátna. Navíc v roce 1204 píše o plátně francouzský rytíř Robert de Clari, který viděl plátno v Caïhradě během 4. křížové výpravy.

Domněnku, že by se originální plátno mohlo ztratit a bylo nahrazeno imitací, zcela vylučují analýzy, o kterých jsme mluvili. Ani dnes neexistují techniky, které by to umožnily.

Anatomická přesnost do nejmenších podrobností vylučuje možnost, že by ve středověku byl někdo schop zhotovit takový artefakt.

Jisté. Ale navíc: Na svatém rubáši jsou přítomny stopy opravdu překvapující, které potvrzují, že v plátnu byla skutečně zabalena mrtvola muže, který

byl mučen a zabit přesně tak, jak to popisují evangelia.

Především Muž z plátna byl bičován. Celé jeho tělo je pokryto ranami po římském *flagrum taxillatum*, včetně hrudi. Rány ukazují dvě různé zóny původu ran a dá se z nich usuzovat, že kati byli dva. Toto bičování nemělo být smrtelné a mělo být bohatou předehrou ukřižování. Bylo mu uděleno 120 ran, i když normálně jich mělo být 21. Tolik jich bylo napočítáno na plátně. Nejedná se o bičování hebrejské, protože židovské bičování podle zákona nepřekračovalo 38 ran.

Ježíšova tvář poznamenaná utrpením podle Turínského plátna

Každý úder představoval šest zranění způsobených kůstkami umístěnými na konci tří provazů dűtek. Mělo následovat propuštění, ale místo toho byl odsouzen a ukřižován (Ž 129,3; Iz 50,6; Mt 27,26; Mk 15,15; Lk 23,25; Jan 19,1). Bičování nebylo provedeno během nesení *patibula*, protože stopy bičování jsou i na ramenou. Tyto rány jsou odlišné ode všech ostatních, protože způsobují podlitiny úderem těžkého předmětu.

Muž z plátna byl korunován trním. Hlava vykazuje na celém povrchu na padesát ran způsobených ostrými předměty. Byla zhotovena helma z trní podle orientálních královských korun. Nejedná se tedy o obručovitou korunu, jak to traduje západní tradice (Mt 27,29; Mk 15,17; Jan 19,2). Stružka krve ve formě obrácené trojky, kterou je vidět na čele (ta se objevuje na mnoha zobrazeních Kristovy tváře

na Východě), odpovídá pomalému vytékání žilní krve z rány způsobené do čelní žíly. Potůček ve tvaru obrácené 3 se vytvořil na čelním svalu staženém bolestí. Krvavá skvrna na pravé straně u vlasů je vytvořena sráženinou arteriální krve, protože ozářena fluoreskuje.

Na tváři Muže z plátna jsou patrná různá zranění a zlomenina nosu způsobená silným úderem, který zasáhl také pravou tvář (Mt 27,30; Mk 15,19; Jan 19,3).

Muž z plátna má podlitinu na úrovni levé lopatky a ránu na pravém rameni, způsobenou nesením příčného břevna kříže (patibulum) (Mt 27,31–32; Mk 15,20–21; Lk 23,26; Jan 19,17). V pásmu modřin nejsou rány z bičování rozjitřeny od klád: Ježíši opět oblékli jeho roucho (Mt 27,31; Mk 15,20) a to chránilo jeho rány od rozdrásání, ale způsobilo značné bolesti, když mu šat strhávali před ukřižováním (Mt 27,35; Mk 15,24; Lk 23,34; Jan 19,23–24). Pády cestou, o kterých mluví tradice, jsou potvrzeny částčkami hlíny smíšenými s krví na nose a na levém koleně. Jelikož ruce byly přivázány k *patibulu*, nemohl se Ježíš rukama při pádech chránit. Bylo zjištěno velké množství materiálu z hlíny shodného s materiálem kolem chodidel.

Muž z plátna nebyl římský občan, jinak by nemohl být ukřižován. Rány na zápěstí a na nohou odpovídají ranám člověka, který byl přibit na kříž hřebí. Na obraze na plátně není vidět palce: proražení zápěstí hřebem způsobilo jejich skrčení.

Z lékařské analýzy vyplývá, že Muž z plátna byl při smrti dehydratován (Mt 27,48; Mk 15,36; Lk 23,36; Jan 19,28–29; Ž 69,4; Ž 22,16). Aby se smrt urychlila, často byly ukřižovaným přeraženy nohy. Odsouzený tak zemřel udušením, protože visel jen za ruce a nemohl dýchat. Z plátna je zřejmé, že jeho nohy přeraženy nebyly (Jan 19,33; Ez 12,46). Muž z plátna byl pro-

Papež Benedikt XVI. před vystaveným Turínským plátnem v aule Pavla VI.

boden do pravého boku hrudníku. Okraje rány jsou rozšířeny, přesně vykresleny, to je typické pro ránu vzniklou až po smrti. Za nejpravděpodobnější příčinu smrti se pokládá infarkt. Městnání krve v myokardu v konečné fázi je způsobeno křečemi v koronárních větvích v důsledku psychologického stresu. Na smrt z městnání krve v myokardu poukazuje skvrna krve, která vytéká z rány. Jsou v ní husté chuchvalce oddělené od map po séru. To je možné u člověka, který zemřel v důsledku značného nahromadění krve v oblasti hrudníku. Toto hromadění můžeme vysvětlit puknutím srdce, odkud se krev vylila mezi srdce a osrdí. V evangeliu čteme, že Ježíš, než vydechl, vydal výkřik (Mt 27,50; Mk 15,37; Lk 23,46; Ž 69,21; 22,15). Rána způsobená kopím po určitém čase dovolila vytéct krev, která se už oddělila od séra (Jan 19,34; Iz 53,5; Zach 12,10; 1 Jan 5,6; Ez 47,1).

Plátno je ze vzácné tkaničky: evangelisté nám říkají, že pohřební plátno pořídil Josef z Arimatie (Mt 27,57–60; Mk 15,42–46; Lk 23,50–53; Jan 19,38–40). Na plátně byly nalezeny stopy aloe a myrhy, vonných látek, které přinesl Nikodém (Jan 19,39–40). Muž z plátna nebyl umyt, protože byl obětí násilné smrti. Z otisků krve se odvozuje, že tělo bylo zavinuto do plátna během dvou a půl hodiny a setrvalo tak méně než čtyřicet hodin. Nejsou zde patrná znamení rozkladu (Ž 16,10).

Konečně styk těla s plátnem byl přerušen, aniž by se porušily otisky krve, které zůstaly kraj-

ně ostré. Kdyby bylo tělo z plátna vytaženo, byly by rozmazané, ale to zde není patrné. Ale stopy dokazují, že nešlo o vynětí mechanické.

Vraťme se tedy k předchozí otázce, jak vysvětlit údajný vznik plátna v letech 1260–1390, jak dokládá analýza C14 z roku 1988?

Mnozí vědci ihned po oznámení výsledků karbonových testů a pak také později byli přesvědčeni, že tato analýza nemůže být věrohodná. Zkoumané vzorky nepředstavovaly celé plátno. V nitích byla zjištěna přítomnost hub a bakterií. Navíc jsou zde fibrily bavlny, povlak barviv, což svědčí o pozdějších opravách pomocí jiného materiálu, což mohlo ovlivnit výsledek testů. Bohužel všechny tři laboratoře nedodaly hrubá data analýz a to znemožňuje vůbec možnost ověření. Ale o těchto analýzách se mluvilo velmi mnoho a veřejné mínění má sklon přikládat testům C14 až zázračně definitivní platnost. Takové analýzy však také podléhají chybám. Měla jsem výměnu dopisů s profesorem Christopherem Ramsyem z Oxfordu, který byl ochoten připustit diskuzi, ale zatím prý nevidí důvod, proč testy opakovat. Doufejme, že v roce 2010 při opětovné výstavě Turínského plátna bude realizován nový program výzkumu se širším spektrem. Domnívám se však, že otázka datování plátna je druhořadá vzhledem k problému, jak obraz na plátně vznikl. A pochopíme-li jak, pochopíme také proč.

30 giorni 6/7 2008

Přeložil -lš-

Stabat Mater

Sekvence Stabat Mater je velkolepé básnické dílo, rozjímající o utrpení Matky Boží pod křížem. Kdo je skutečným autorem této sekvence, nemůžeme s jistotou říct. Papež Benedikt XIV. ji připsal papeži Inocenci III., velkému papeži středověku. Dlouho však byl pokládán za autora františkán Giacoppone da Todi († 1306) a třetím možným autorem je svatý Bonaventura.

„Stabat Mater“ proniklo hluboce do vědomí věřícího lidu a bylo mnohokrát

zhudebněno význačnými umělci, jako Palestrina, Pergolesi, Hayden, Rossini, Liszt, Gounod, Dvořák, Verdi, Szymanowski a Penderecki. Báseň se stala součástí liturgie jednak ve mši o svátku Panny Marie Bolestné, jednak v Denní modlitbě církve. Gregoriánský nápěv pochází z Kolína nad Rýnem z roku 1638. W. Bäumer o něm říká: „V tomto zpěvu se vznáší dech poezie, která hluboce proniká do srdce, protože vzešla ze srdce plného hlubokého soucitu.“

Stála matka odhodlaně/ v slzách vedle kříže Páně./ na kterém Syn její pněl.

Její duše v hořkém lkání/ sklíčenou bez smilování/ do hlubin meč otevřel.

Ó jak smutná, zkormoucená/ byla ona svatá žena./ Matka Požehnaného.

Jak se chvěla, jak trpěla/ zbožná Matka, když viděla/ muka Syna milého.

Básník si zpřítomňuje bolestnou Matku pod křížem. Vidí ji, jak zde stojí a pláče, ale dívá se především do jejího srdce. Poznává, jak meč, o kterém hovořil Simeon (srov. Lk 2,35), probodává její duši při pohledu na utrpení Syna. Od těchto hodin na Golgotě budou dvě probodaná srdce: Syna a Bohočlově-

ka, z něhož vytekla krev a voda, a srdce Matky, z něhož vzešlo skrze spoluúčast na výkupném utrpení a lásce jejího Syna jako plod „nové mateřství“. Pán Ježíš přitom prožíval dvojí umučení: jedno vnější a jedno vnitřní; Mariino spoluutrpení bylo výlučně vnitřní. To ovšem neznamená, že by bylo méně bolestivé. Tak jako všechno bylo u Marie vnitřní, od hodiny zvěstování v Nazaretě až do Letnic, a to vždy ve vnitřním společenství s Duchem Svatým, tak také její utrpení pod křížem bylo vysloveně vnitřní, ale jak velice může lidské srdce trpět!

Před tímto jejím utrpením nemůžeme stát nezúčastněně. Když musí náš soucit vyvolat lidské utrpení v našem okolí a ve světě, tím spíše nemůžeme uzavřít své srdce před utrpením Matky Ježíše Krista. Jistě, toto utrpení již pominulo, ale Ježíšova poslušnost lásky nebyl prostý „akt“, nýbrž se stala „stavem“, časem neomezeným chováním Boha-člověka. Tím, že se spojujeme s tímto Ježíšovým stavem, dostává se nám posvěcující milosti. I Maria stála před Bohem v takovém „stavu“ jako „služebnice Páně“, jako Matka věřících a jako spolu se Synem trpící Panna. Z toho vyrůstá všechna mariánská úcta a z toho musí vycházet také naše následování jejího příkladu. Tak může být její utrpení dnes dále sdíleno, i když pominulo.

Kdo z nás by se za pláč styděl,/ kdyby Matku Páně viděl/ v těžkém hoři nevinném!

Kdo by zůstal bez bolesti, / svatou Matku vida nésti/ muka kříže se Synem.

Pro hřích těžký lidu svého/ vidí Syna zmrskaného/ na ukrutných mučidlech.

Vidí svého jediného / krutou smrti zsinaleho./ jak vydechl naposled.

Modlitba se dále stává heroickou, Prosebník totiž prosí, aby směl bolest sdílet, ale nejen bolest Mariinu, ale i bolest jejího Syna. Musí zahořet láskou, protože vedle Matky pod křížem se může postavit jen ten, kdo miluje. Jen milující může upřít pohled na ukřižovaného Syna, takže ho nachází ve svém životě plněm jak radosti, tak i utrpení:

Nuže, Matko, lásky zdroji,/ dej, ať bol mě s tebou spojí,/ ať jej s tebou prožívám;

dej, ať láskou vzplanout mohu/ k trpícímu Kristu Bohu,/ ať se jemu podobám.

Svatá Matko, vroucně prosím,/ dej, ať v hloubi srdce nosím/ živé stopy svatých ran,

na bolestech Syna tvého/ pro mé hříchy zmučeného/ ať i mně je podíl dán.

Dej, ať ráda duše strádá,/ s Kristem snášet muka žádá/ denně, pokud budu žít;

vedle kříže s tebou státi,/ spolu s tebou věrně lkáti,/ Syna tvého usmířit.

Může člověk stát pod křížem po celý svůj život? To si nikdo nemůže přisoudit, ale může prosit, aby mu to bylo darováno. Naše sekvence se s takovou prosbou obrací na Marii: ona může k nám „obrátit své milosrdné oči“ a může nám dovolit mít účast na soucitu svého mateřského Srdce. Posílení její pomocí můžeme spojovat své utrpení s jejími bolestmi a především s utrpením a umíráním jejího Syna. Ba co více, zde začíná to nevýslovné: Kristův kříž a krev nás mo-

hou opojit, opojit bolestí, ale to znamená, jak to prožívají mystici, opojit radostí. Jak říká Mechthilda z Magdeburku, „Bůh vede své děti, které si vyvolil, jedinečnými cestami“. A vysvětluje: „To je jedinečná cesta a svatá cesta, kterou kráčel sám Bůh: že člověk trpí muka bez viny a bez hříchu. Z takové cesty se raduje duše, která se pro Boha stravuje. Ona se těší z toho, že náleží k Pánu, který ze své lásky tolik vytrpěl.“

Pohled prosebníka se pak obrací za hranice tohoto života. Stojí před ním poslední den: zde mu má Maria poskytnout poslední účinnou pomoc: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“

Panno panen, jasná Paní,/ dej mi ve svém smilování/ druhem tvého žalu být;

v každé době blízky tobě,/ ať smrt Páně nesu v sobě./ z jeho ran ať umím žít.

Ať mě každý bol s ním sblíží,/ ať mám lásku k jeho kříži./ svatou krví opojen.

Abych nebyl vydán ohni, /přímlovami Pána pohni, /chraň mě, Panno, v soudný den.

Maria nás nikdy od Ježíše neodděluje. Ona je jeho Matkou, všechno její lidství, všechna její služebnost náleží jemu. Proto se před lidmi osvědčuje jako tlumočnice jeho vůle, jako ta, která ukazuje cestu k onomu předpokladu, který musí být splněn, aby se mohla projevit moc Mesiáše (Red. Mater 21). Jak by tomu tedy mohlo být jinak v poslední strofě, než že se prosebník obrací na samotného Krista. V této prosbě mu jde opět o to rozhodující: o věčnou spásu. Nepředstupuje však před Pána sám, ale spolu s jeho Matkou. Je-li nám Maria po boku, jdeme k Ježíši, jdeme k Nejsvětější Trojici.

Až se budu odtud bráti,/ Kriste, rač mi s Matkou dáti/ v nebi palmu vítězství;

a když toto tělo skoná,/ dej, ať duše bezúhonná/ v rajské slávě tvé se skví. Amen.

-sks- 13/1996

Překlad -lš-

Luis de Morales: Pietà

Ježíšova smrt

Můj Ježíši, po tvém posledním výkřiku se celá příroda dala do pláče nad smrtí svého Stvořitele. Země se silně třese a svým hřmotem jako by nařikala a chtěla přimět všechny duše, aby tě uznaly za pravého Boha. Chrámová opona se roztrhla, mrtví vstávají z hrobů a slunce, které dosud lkalo nad tvým utrpením, nyní s hrůzou zaclonilo své světlo. Tvoji nepřátelé po tomto výkřiku padají na kolena a vyznávají: „Opravdu, to byl Boží Syn!“

A tvoje Matka, zkamenělá a zmirající, prožívá muka horší než smrt.

Můj mrtvý Ježíši, tímto výkřikem jsi nás všechny vložil do Otcových rukou, aby nás nezavrhl. Proto voláš nejen svým hlasem, ale vším svým utrpením a hlasem své krve:

„Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha a všechny duše!“

Můj Ježíši, také já se odevzdávám tobě. Dej mi milost zemřít ve tvé lásce, ve tvé vůli a nedovol mi v životě ani ve smrti sejít z cesty tvé nejsvětější vůle.

Chci tě prosit za všechny, kteří se nesvěřují dokonale do tvé nejsvětější vůle a ztrácejí tak nebo zmenšují předražené plody tvého vykoupění. Jaká musí být bolest tvého Srdce, můj Ježíši, když vidíš tolik svých tvorů, kteří utíkají z tvé náruče a svěřují se sami sobě! Ježíši, měj smilování se všemi, měj smilování se mnou!

Libám tvoji hlavu, korunovanou trním, a žádám o odpuštění všech svých myšlenek pýchy, ambicí a sebezalíbení. Slibuji ti, že kdykoliv mě přepadne myšlenka, která není celá zaměřena k tobě, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

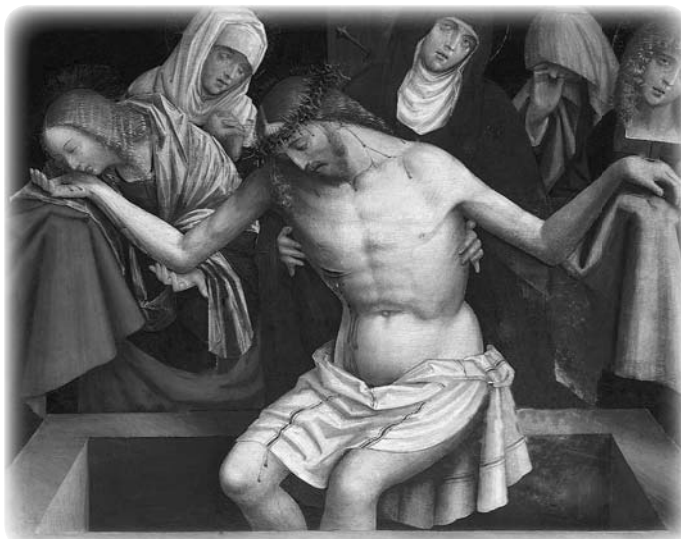
Můj Ježíši, libám tvé krásné oči, dosud zalité slzami a pokryté ztuhlou krví, a prosím tě o odpuštění všech urážek, způsobených hříšnými a nezřízenými

pohledy. Slibuji ti, že pokaždé, když mé oči budou v pokušení dívat se jen na věci pozemské, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvé svaté uši, zahlcované až do konce hroznými kletbami a rouháním, a žádám tě o odpuštění všech chvil naslouchání špatným řečem a mluvení, které vzdaluje od tebe. Slibuji ti, že pokaždé,

když se ocitnu v příležitosti naslouchat takovým řečem, které se nesluší, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvoji tvář, bledou a potřísněnou krví, a žádám tě o odpuštění tolika pohrdání, urážek, které musíš přijímat od nás, nezřízených tvorů, pro naše hříchy. Slibuji ti, že pokaždé, když budu v pokušení nevzdávat ti potřebnou chválu, neklanět se ti v náležitě úctě, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

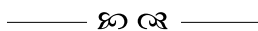
PROSBA O LÁSKU KE KŘÍŽI

Pane Ježíši, pro velké utrpení, které jsi snášel při nesení kříže a při ukřižování, chci Ti věřit, že jsi mě vysvobodil od mého odporu ke kříži a že mi dáš odevzdanost k přijetí těžkého utrpení, které nás čeká.

Jako projev díky a lásky k Tobě, který jsi za takového utrpení nesl kříž na Golgotu, chci Ti říct: Chci svůj kříž, protože přichází z Tvých rukou, proto ho přijímám. Vlož ho na mne. Chci svůj kříž, ze kterého plyne požehnání. Váží mnoho, protože je bohatě obložen zlatem, ale není těžký, protože přichází z rukou Tvé lásky, která zvážila, zda není pro mne příliš těžký.

Chci svůj kříž, který mě proměňuje v Boží obraz, proto je pro mě tak drahocenný. Pomáhá mi dosáhnout nebeské slávy. Chci svůj kříž, chci ho nést za Tebou, Ježíši. Jdu s Tebou stejnou cestou a věřím, že při pohledu na Tvé utrpení mi moje utrpení připadne malé a nicotné.

Matka Maria Basilea Schlinková

Existuje povolání k utrpení s Kristem, a tím ke spolupráci na jeho díle vykoupění. To je základní myšlenka všeho řeholního života: dobrovolným a radostným utrpením se zastávat hříšníků a spolupracovat na vykoupění lidstva.

Edita Steinová

Můj Ježíši, libám tvoje svatá ústa, vyprahlá a naplněná hořkostí. Žádám tě o odpuštění všech špatných řečí, které tolikrát přispívaly k tomu, aby rostla tvoje hořkost a žízeň. Slibuji ti, že kdykoliv by tě mohly urážet mé řeči, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvou svatou šíji. Vidím ještě stopy řetězu a provazů, které ji utiskovaly. Žádám tě o odpuštění za připoutanost ke tvorům, která zvětšovala útlak tvé svaté šíje. Slibuji ti, že kdykoliv mě přepadnou touhy a city k tomu, co nejsi ty a nevedou k tobě, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvoji hrud' a prosím o odpuštění chladu, lhostejnosti, vlažnosti a strašných nevděčností, které přijímáš od tvorů. Slibuji ti, že pokaždé, když pocítím, že moje láska chladne, budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvé nejsvětější ruce. Prosím o odpuštění všech špatných a lhostejných skutků, všech projevů sebelásky. Slibuji ti, že v každém pokušení nejednat z lásky k tobě budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvé nejsvětější nohy a prosím o odpuštění za všechny kroky, které mě vzdalovaly od tebe a vedly k zalíbení ve věcech tohoto světa. Slibuji ti, že při každém pomýšlení odtrhnout se od tebe budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Můj Ježíši, libám tvé nejsvětější srdce a vidím, jak v něm spolu s mou duší uzavíráš všechny duše, protože jsi všechny vykoupil, aby žádná nebyla vyloučena. Ježíši, uzavři mě ve svém srdci, nechci vidět nic, jen tebe. Slibuji ti, že při každém pomýšlení vyjít z tohoto srdce budu ihned volat: „Ježíši, Maria, vám svěřuji svou duši!“

Z knihy Le ore della passione di Nostro Signore Gesù Cristo

„Stat crux, dum volvitur orbis“

Kříž je možno odstranit z veřejného života, je možno ho demontovat ze škol, veřejných budov, náměstí a cest. Je možné se pokusit vymýt ho z lidského a hospodářského života, z lékařského pokroku a předporodní a genovou manipulaci z lidského dědictví. Je možné kříž potlačit i z církevního hlásání ustavičným opakováním aleluja, zařadit ho lhostejně mezi náboženské symboly jiných náboženství a deformovat jeho představu až k nepoznání. Nicméně Kříž zůstane stát.

„Stat crux, dum volvitur orbis,“ tak zní heslo kartuziánů: „Kříž stojí, zatímco svět se točí“. A tato věta má svou platnost za všech dějinných okolností. Jedno německé přísloví říká: „Pod každou střechou je »Ach«, v každém domečku křížek.“ Lidstvo není schopné utéci před utrpením, bolestí a smrtí, i když na to vynaloží jakoukoliv horlivost a inteligenci, protože kříž je příliš silně zakořeněn v naší padlé přirozenosti a příliš vysoko ční nade vším od té doby, co sám Boží Syn ho vzal na sebe a dal se na něm povýšit, aby všechno přitáhl k sobě (Jan 12,32).

Jen ten, kdo přijme tuto skutečnost, je realista. Jen v pohledu na toho, kterého jsme probodli (srov. Zach 12,10, Jan 19,37), je obsažen smysl utrpení. A z toho také přijímáme sílu, abychom překonali to, co je těžké a bolestné, a proměnili to ve vítězství. Zatímco kříž je pro židy pohoršením a pro pohany bláznovstvím, těm, kteří v něho věří, je Boží silou a moudrostí (srov. 1 Kor 1,23).

Pavel ujišťuje, že nechce mezi lidmi znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného (1 Kor 2,2). O svatém Filipovi Benitiovi († 1285) se dovídáme, že když umíral, žádal své spoluobraty o „svou knihu“, a když nechápali, co má na mysli, ukázal na kříž. Z poznání Ukřižovaného,

z četby knihy kříže poznáváme pravdu, ke které nemůžeme dospět jinou cestou. O jakou pravdu se jedná?

Je to dvojí pravda: V jedné k nám kříž promlouvá o nás lidech a o našem hříchu. Ježíš, tak strašně odsouzený, stává nám před oči, čím jsou v podstatě naše provinění: nikoliv bezvýznamné slabosti jinak v podstatě dobře míněné, ani nevyhnutelné provozní nehody, které spadají spíše na vrub Stvořitele než zlé vůle jeho tvorů, nýbrž jedná se o vzpouru proti Bohu, o pokus vytlačit ho z našeho života a světa, sesadit ho z trůnu a zničit. Hříšník tomu tak nerozumí, proto Ježíš prosí: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34). Nicméně při pohledu na kříž začínáme tušit, čím hřích doopravdy je.

Současně, ale ještě více mluví však kříž o Bohu, o jeho nepředstavitelné dobrotě a milosrdenství. Když Ježíš říká, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá svůj život za své přátele (Jan 12,13), pak to platí především o Něm samotném. On však šel ještě za tato svoje slova, protože dává život nejen za přátele, ale dokonce i za nepřátele, aby z nich učinil své přátele! Stále novými slovy opěvuje Písmo Boží lásku, která se zjevuje na kříži: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). A dále: *Ten, který vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal, jak by nám spolu s ním nedal i všechno ostatní?* (Řím 8,32). Tato láska, toto bohatství jeho dobroty se nám nikde tak jasně neukazuje jako právě v tajemství Kříže.

„Stat crux, dum volvitur orbis“ – „Kříž stojí, zatímco svět se točí“. Učiníme dobře, když právě v pašijovém týdnu promyslíme do důsledku tuto hlubokou i vysokou pravdu starých kartuziánů a vtiskneme si ji do srdce.

-sks- 11/2008

Když všechno přikrylo hluboké mlčení, tvé všemohoucí Slovo... ó Bože, sestoupilo dolů ze svého nebeského trůnu. To, co popisuje tento verš z Knihy moudrosti o Vánocích, to se extrémním způsobem uskutečňuje na Bílou sobotu. Dnes se dovršuje sestup Ježíše Krista do hlubokého mlčení.

Tento sestup začal jeho vtělením a pokračoval po celý jeho život. Boží Syn přijal nejen lidské bytí, ale přijal bytí obzvláště malého a tichého člověka.

Poté, co se zjevil jako malé dítě (některá stará zobrazení ukazují Dítě v jeslích jako počátek jeho uložení do hrobu), žije třicet let skrytě jako příslušník nejnižší společenské třídy svého národa. Když pak vystoupil veřejně, je jeho pozornost obrácena k těm nejmenším, k dětem, k nemocným, které mu kladou k nohám, k celníkům a nevěstkám, na které se všichni dívají s despektem, k hříšnici, která mu líbá nohy... Vždy obzvláště miloval ty nejmenší a nejposlednější.

Mlčení provází celý život Ježíše Krista: třicet let mlčí v tesařské dílně, mlčením na poušti začíná své veřejné působení a během něj v mlčení tráví celé noci v ústraní. Všechna jeho slova a jeho činy vycházejí z kořenů mlčení.

Pánův sestup a jeho mlčení dospěje k vrcholu na Velký pátek. Na kříži umlkne docela, sestoupí do mrtvého ticha nejen do hloubky hrobu, ale do propasti podsvětí, kam by se musel propadnout člověk, kdyby mlčenlivý Bůh neseštopil na jeho místo. Mlčení velkopáteční liturgie odráží to, co se zde odehrálo. Samo Slovo zmlklo a ten, který je Život, sestupuje do hrobu, abychom my v něm nemuseli setrvat navěky.

Ježíš Kristus sestoupil, protože člověk ztratil cestu k Bohu, protože se chtěl nad něj ve slepotě a pýše povýšit. Nyní je cesta k Bohu pro nás znovu otevřená. Je to cesta, po které Bůh sestoupil. Jen ten, kdo přijme jeho cestu, dospěje k životu ve výšinách, k onomu životu, který vyrůstá z hloubky, kam padlo pšeničné zrno.

Tak může člověk najít Toho, který je nahoře *po Boží pravici* (Kol 3,1), jen pokud sám nejdříve sestoupí dolů ze své vlastní domnělé výšky, když sestoupí do hloubky pravého sebepoznání a vyznání hříchů, je rád přehlížený a sám se snižuje k těm, kteří se z nouze anebo pro hřích ocitli dole. Pán, který pro nás sestoupil, čeká, že přijdeme nejdříve za ním do hlubin.

A ten, který pro nás ve smrti oněměl, čeká, že u něho setrváme v mlčení, že budeme rádi s ním nejen tehdy, když k nám promlouvá a když my mu máme co říci, ale také, když mlčí a když i v nás každé slovo vymřelo. Maria Magdaléna chce zůstat mlčky u jeho hrobu a ukazuje nám, jak je možno v tichosti osvědčit věrnost mlčícímu a jak se toto mlčení na konci noci promění ve slovo života.

Directorium spirituale

Podle -sks- 12/1997

Pán Ježíš o svých kněžích

UKŘIŽOVANÝ KRISTUS JAKO VZOR DUCHOVNÍHO PŘETVOŘENÍ KNĚZE

Chci kralovat ve světě jako Král pokoje a lásky, chci, aby moje kralování, moje vláda lásky a jednoty byla vyhlášena na celém světě; chci vládnout žezlem míru, chci dát mír všem národům a všem srdcím; chci kralovat skrze Ducha Svátého.

Ale abych mohl kralovat ukřižovaný a korunovaný trním, potřebuji svaté služebníky, kteří by byli podobní jako Já, kteří by byli hodni této služby. A těmito služebníky budou vždy na prvním místě moji svatí kněží, avantgarda, která mě nezradí, nýbrž která bdí a pečuje o moje zájmy, jako by to byly jejich zájmy.

Tato čestná legie, která tvoří Církev, musí vysoko pozvednout prapor pokoje, který jsem nosil na této zemi. Moje Církev tvoří tento předvoj, pečuje o trůn svého nesmrtelného Krále. Ale mojí devízou vždy byla a je láska, dobrota, pokoj, jednota, aby se všichni sjednotili v jediném Pastýři stáda, který má svou věrností oslavovat moji milovanou Církev.

Moje Srdce obnoví plně toto království v té míře, v jaké bude mít k dispozici takové kněze, jako je mé Srdce, kněze tiché a pokorné, čisté, ukřižované, svaté, kteří se obětovali pro věc svého Vladaře, který kraluje z Kříže.

Jestliže kněží chtějí obnovit mé království na světě a v duších (což má být pro kněze jeho vlastní svět), musí se podobat svému Králi, napodobovat jeho ctnosti a jeho lásku k Otci.

Toto království bude univerzální a poroste podle svatosti mých kněží. A jestliže Já jsem kraloval na světě jen skrze Kříž, také moji kněží, moji služebníci musí mít za svůj trůn Kříž. Může selhat mnoho apoštolátů s výjimkou Kříže, který je můj, kte-

rý jsem přišel na svět vyučovat tím, že jsem se zřekl sám sebe. A čím více budou kněží spojeni se Mnou, tím více budou napodobovat Krále lásky, který byl předmětem výsměchu, sarkasmů, pronásledování a pokořujícího hanobení. To je totiž božská pečeť těch, kteří jsou skutečně moji, můj obraz, který není možno zfalšovat, obraz Kříže.

A jestliže všichni křesťané mají kráčet v mých stopách, tím spíše moji kněží, moji důvěrníci, moji vyvolení, tj. vybraná skupina mé Církev. Ta musí mít stejnou fyziognomii a stejné srdce jako jejich Král ukřižovaný z lásky.

Žádný kněz, který Mě bude následovat po cestě kříže, nezahyne, všichni kněží, kteří dobrovolně a s láskou objímají Kříž, se posvěti a dosáhnou vysokého stupně spojení se Mnou. Toto je velké tajemství svatosti kněze. Kříž, to je velký protijed proti pokušením všeho druhu.

Velkým ideálem kněžské duše musí být ukřižovaný Ježíš a jedinou aspirací zde na zemi musí být napodobovat Jej, být Jemu podobný uvnitř i zevně. Ukřižovaný Ježíš: jeho kniha, jeho meditace, jeho příklad, jeho ideál,

Žádný kněz, který mě bude následovat po cestě kříže, nezahyne, všichni kněží, kteří dobrovolně a s láskou objímají kříž, se posvěti a dosáhnou vysokého stupně spojení se Mnou. Toto je velké tajemství svatosti kněze.

jeho láska, protože není více než bláznovství kříže, o kterém řekl Pavel, že podněcuje božskou lásku v duši. To je vzácný talisman svatého kněze: Ježíš přibitý na kříž, ukřižovaný na oltáři, především ukřižovaný ve svém Srdci s nepochopitelnými bolestmi, mystickými, ale skutečnými. K tomu musí směřovat život svatého kněze: napodo-

Conchita Armida

bovat Ukřižovaného, který mu od věčnosti získal jeho povolání za cenu vlastní Krve, který si ho od věčnosti vyvolil mezi tisíci s nekonečným zalíbením (CC 49, 333–337).

**Začal jsem kralovat,
když jsem byl ukřižován:
přitahoval jsem k sobě,
jen když jsem se stal Obětí**

Jestliže moji kněží nenaslouchají Mně, ať slyší skrze Mne Otce, který je volá svou nekonečnou něžností, zve je, připomíná jim přijaté závazky, miluje je a chce je spasit a učinit dokonalými skrze přetvoření ve Mne.

Kéž by neodmítali jeho hlas, hlas Otce, který je také mým hlasem, ale ať mu naslouchají spíše s radostí, ať svléknou starého člověka, ať Mě napodobí a vrhnou se s odvahou do tohoto dokonalého života, aby Mě představovali zde na zemi. Ve Mně

slyší Otce skrze Ducha Svátého a s pomocí Marie ho budou milovat, až se tak přetvoří ve Mne. Potřebuji odvážná srdce, která by nebyla váhavá, která by se nezastavovala, která by válčila se svými chybami, která by se sjednotila se Mnou, která by Mě milovala, protože láska je mocná hybná síla pro přetvoření ve Mne, která zdokonalí toto

přetvoření, po kterém Otec hroucně touží a které Já jeho prostřednictvím ustavičně požaduji.

Budou-li kněží Mnou, budou na zemi tím, čím jsem byl Já: Světlem světa, aby vedlo duše k nebi; Cestou, aby je vedla k pravdě; Životem, který přináší spásu, soli země atd.

Jsou-li Mnou, budou dělat zázraky větší než ty, které jsem vykonal Já. Ale neklamný prostředek, jak přitahovat a získávat duše, je být ukřižovaný pro svět a pro smyslné zájmy; znamená to milovat bolest, přijímat dobrovolně bez výhrad vůli mého Otce, ať už žádá jakoukoliv oběť. Jen hlas krve a bolesti přináší obrácení. Já jsem očekával triumf, oznámil jsem ho, ale on se uskutečnil teprve tehdy, až Mě duše uviděly na kříži.

Kraloval jsem, když jsem byl ukřižován: jen když jsem se stal Obětí, přitahoval jsem k sobě; když jsem dal svůj život za duše a spasil jsem je. Proto jestliže kněží jsou druhým Mnou, musí vystoupit na Kalvárii, aby přinášeli ovoce v duších; jestliže Mi chtějí dát srdce, musí nejdříve přijmout, že budou ukřižováni a ukáží se duším na Kalvárii, tak jak jsem to udělal Já.

To je bezpečná cesta, jak získat duše: apoštolát kříže a na kříži: apoštolát plodný je ten, který provádějí na kříži ti, kteří jsou na něm dobrovolně ukřižováni.

Je to apoštolát, kterému nic neodolá, který nezklame a vždy bude triumfovat, protože bolest ho zbožšťuje, protože kříž ho oplodňuje, protože Já jsem spasil svět a všechny jsem přitáhl k sobě, když jsem byl na něj přibit.

Jestliže kněží Mi chtějí být podobní, jestliže chtějí být Mnou, chtějí-li Mi dát duše, které by Mě oslavily, ať vědí, že toto je bezpečná cesta, jak je přitáhnout k tomu, co je nadpřirozené a božské.

Kněz, který se dává v oběť, vždy spasí; kněz, který je druhým Mnou, musí vždy přijmout, že bude ukřižován. Toto ukřižo-

MOJE SVATÉ RÁNY UKAZUJÍ VÍTĚZSTVÍ LÁSKY A MILOSRDENSTVÍ

Nedokážete změřit, jakou slávu vyzařují moje svaté rány a jaká plnost milosti je v nich pro vás připravena jako dar. Ještě ji nemůžete spatřit v jejich slávě u Otce.

Celé nebe ustavičně velebí tuto slávu.

Moje svaté rány ukazují vítězství lásky a milosrdenství, vítězství věčného života nad věčnou smrtí.

Budete-li jednou přebývat v příbytích, které vám připravila moje velká láska, která s velkou touhou již čeká, aby vás tam mohla na věky uvést, pak budete moci poznat jas slávy mých svatých ran, patřit na nekonečnou lásku a budete poznávat lásku, která vás vykoupila, a to tím více, čím více jí vyprosíte a naléhavě vyžádáte pro druhé.

Ježíš sestře Františce od Ukřižované lásky

vání oslavuje Otce, získává odpuštění nepřítelům, skutečnu je zázračná obrácení a dovoluje mu dosáhnout nejvyšší svatosti. Moji kněží, kteří se dobrovolně obětují, vyznačují se především hlubokou jednotou s mým milovaným Otcem a nejvyšším odevzdáním do jeho nejsvětější vůle.

Kněží, kteří se obětují z lásky k Otci a k duším, obdrží všechna bohatství, všechny poklady, které z výše svého kříže mohou udělovat duším. Jejich důvěra očistí jejich obět, protože se očistí jejich láska.

Ne všichni kněží milují kříž, ne všichni vystupují dobrovolně na vrcholy svých kalvárií a to je důvod, proč jejich apoštolát přináší málo ovoce: pro slabý zápal, který působí kolem sebe, protože duše nikdy nezůstává hluchá k hlasu dobrovolného mučedníka, ukřižovaného kněze.

Do kněží přetvořených ve Mne vlévám svoji osobitost, své ctnosti, své ideály a božskou sílu, kterou jsem sám zakusil. Ale potřebuji jejich spolupráci, jejich vůli, jejich přetvoření ve Mne, protože odtud čerpají hrdinství nesrovnatelné s lidskou slabostí, s přirozenými sklony člověka odmítat bolest; budou čerpat ze spojení se Mnou, z lásky k duším, kterou uděluji kněžím přetvořeným ve Mne.

Kéž by moji kněží přemítali a rozjímali o tom, že můj apoštolát na zemi měl všechnu svou sílu a všechnu svou plodnost, teprve když bylo slyšet hlas mé Krve z výše kříže po celém světě. Kázal jsem, bojoval, dělal zázraky, vyučoval, ale s malým ovocem. Ale když jsem trpěl, když jsem se obětoval, zjevil jsem se světu z výše Kříže, všechno jsem přitáhl k sobě, jak jsem to předpověděl. Bylo zapotřebí, aby Syn Boží trpěl, protože jen krev vykupuje, smiřuje, sjednocuje, je znamením smlouvy, která přináší spásu!

Tam na Kříži se sjednocují všechny city, všechny naděje, každé odpuštění, každé milosrdenství, protože tam se nachá-

zí láska, která důvěruje a zřídá se sama sebe.

Hladovím a žízním po kněžích, kteří žijí tak, že přijímají obět. Nejsilnější žízeň, kterou jsem zakusil na kříži, nebyla žízeň tělesná, ale horoucí žízeň po kněžích přetvořených ve Mne ukřižovaného, ve Mne obětovaného, kteří by ve Mně a pro Mne přinášeli spásu duším. Duše, sen mého života, se nemohou spasit samy, potřebují učitele, vůdce! Já jsem na kříži získal svou Církev jako odměnu za mé bolesti, a když jsem viděl, jak se rodí z mého boku, žádal jsem ve své horoucí žízni svého Otce, aby Mí dal svaté údy k jejímu doplnění a zdokonalení.

Žádal jsem s největší intenzitou během své agonie o kněze svaté, kněze čisté, kněze ukřižované, kněze zamilované do obětí, kteří by nehleděli na své mučednictví ani na svůj život, ale na spásu duší. Žádal jsem ukřižované apoštoly Kříže, aby tím, že jsou Mnou, druhým Mnou, přitáhli k mé Církvi celý vesmír a zachránili ho.

A nyní se podívejme blíže na jiný argument, velmi křehký a delikátní, velmi hluboký. Záhuba mnoha duší, nedostatečná a falešná zbožnost jiných a u mnoha dalších doslova spoušť, není to všechno v přímé souvislosti se svatostí kněze, s jeho obětí, s jeho velkodušností v bolesti nebo s jeho odmítáním kříže?

Jestliže jsou kněží určeni, aby Mě představovali takového, jaký jsem, jestliže skrze přetvoření ve Mne mají být druhým

Mnou, jestliže mají přitahovat duše tam, kam jsem je přitahoval Já, tj. ke kříži, budou se moci vyhnout vině, jestliže nebudou skutečnovat tuto podstatnou podmínku mého života být ukřižováni jako Já? Nebudou se mnozí muset stydět za svou nedostatečnou lásku k oběti, ba co více, za evidentní odmítání kříže a Boží vůle?

Kdo může říci, že dokonalost a snad i spása jedné nebo více duší není těsně spojena s přitažlivostí a svatým svazkem, který mohl kněz vytvářet kolem sebe, kdyby se dal ukřižovat?

Nechci od svých kněží úzkostlivost, která by je paralyzovala a blokovala; ale chci, aby svaté úvahy přiměly vlažné kněze ke konkrétním předsevzetím a k novému životu v přetvoření ve Mne.

Mnoho kněží nemyslí na to, že duše jsou spojeny a sjednoceny se Mnou a že pro svou spásu potřebují mít důvěrnou jednotu se Mnou, a aby je přivedli ke spáse, musí být dokonale přetvoření ve Mne.

Abych zaplnil tyto nepoznané, ale skutečné mezery a abych přešel dalším, chci podnitit kněze k přetvoření ve Mne.

To není, jak jsem řekl, nějaký úkon zbožnosti navíc, nýbrž svatá povinnost, ke které se váže mnoho, velmi mnoho dalších povinností kněze ve vztahu k duším.

Strach z kalvárie! Proč? Jestliže Já jsem po boku všech, kteří jsou v soužení, jestliže zmírňuji všechno utrpení a činím je

snadným a snesitelným nebeskými sladkostmi, posilou srdce a dokonce radostí ducha, proč se tedy bát?

Kéž by moji kněží vystoupili na své kalvárie, zřekli se sami sebe, a budou mít pokoj, budou šťastni, budou překypovat radostí a budou podobní Mně, svému Vzoru, svému Učiteli, svému Zrcadlu, svému Ježíši. Vedle Mne, ba co více, ve Mně a uvnitř Mne se ztratí všechen strach a všechno pobouření, protože Já nikdy nezneužívám sil duše a dokážu změřit a spočítat kříže. Avšak nebe se získává bolestí a milosti pro duše utrpením.

Jistě, když jsem řekl na kříži *Dokonáno jest*, bylo dílo vykoupění a spásy duší účinně dokonáno; ale Já jsem počítal také s kněžimi druhými Mnou, s mými kněžimi ve Mně, jejich Hlavě. Také oni by se spolu se Mnou měli stát hlavou mystického Těla a prvními, kdo se mají spojit s jejími bolestmi a pokračovat v mém Umučení na zemi, aby dále pokračovali v pozdvižení na kříž spolu se Mnou, aby přitahovali duše a spasili tisíce světů, kdyby zde byly.

Je zde mnoho o čem rozjímat, mnoho co odčinit, mnoho co obnovit; ale slibuji také mnoho triumfů, mnoho velkodušnosti v mých kněžích, kteří již nyní oslavují Mne a Otce: oni zničí smyslnost (která nakazila i mnoho mých kněží) a sesadí Zlého z trůnu. Tehdy zavládne Kříž a na něm spolu se Mnou moji kněží.

Jestliže následovat Mne znamená zapřít sám sebe a vzít kříž, k tomu, aby se někdo stal druhým Mnou, aby získal a obdržel milosti pro duše, je nutno kříž nejen nést, ale také být na něm přibit (CC 51, 223-235).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 368-374
Přeložil Iš-*

POTŘEBA ZNOVU OŽIVIT EUCHARISTICKOU ADORACI - dokončení ze str. 2

přijímáme, abychom ji zachovávali. Latinské slovo „ad-oratio“ naopak označuje fyzický kontakt, políbení, objetí, které je obaženo také ve slově láska. Aspekt podřízenosti předpokládá vztah sjednocení, protože ten, komu se podřizujeme, je Láska. Takže adorace v Eucharistii se musí stát sjednocením: jednotou s živým Pánem a pak s jeho mystickým Tělem. Jak jsem řekl mládeži na pláni Marienfeld v Kolíně během mše svaté u příležitosti XX. světového dne mládeže 21. srpna 2005: „Bůh je nejen před námi jako Někdo zcela Jiný. Je v nás a my jsme v Něm. Jeho dynamika nás proniká a z nás se chce šířit k dal-

ším a rozprostřít se na celý svět“ (Ins I, 2005 s. 457 n.). V tomto smyslu jsem mladým připomněl, že v Eucharistii prožíváme „základní proměnění násilí v lásku a smrti v život; ona nese s sebou další proměnění. Chléb a víno se stávají jeho Tělem a Krví. U tohoto bodu se proměňování nesmí zastavit, naopak, právě zde má naplno začít. Kristovo Tělo a Krev jsou nám dány, abychom my sami se po svém proměnili (tam. 457).

Můj předchůdce papež Jan Pavel II. v apoštolském listě *Spiritus et Sponsa* u příležitosti 40. výročí konstituce *Sacrosanctum Concilium* o posvátné liturgii povzbuzoval, abychom podnikli nezbytné kroky k prohloubení skutečné obnovy. To je

důležité také, pokud jde o téma eucharistické adorace. Takové prohloubení bude možné pouze hlubším poznáním tajemství v naprosté věrnosti k svaté tradici, která musí prostoupit liturgický život a všechna naše společenství (srov. SS 6-7). V tomto směru obzvláště oceňuji, že plenární zasedání se věnovalo také diskuzi o formaci ve víře všeho Božího lidu se zvláštním zřetelem na seminaristy, aby se podporil růst ducha autentické eucharistické adorace. Svätý Tomáš totiž vysvětluje: „Že v této svátosti je přítomné pravé Tělo a pravá Krev, to není možno vnímat smysly, nýbrž jen vírou, která se opírá o autoritu samého Boha“ (ST III, 75, 1, srov. KKC 1381).

Účinná duchovní zbraň

Prožíváme dny svatopostní doby, která představuje nejen intenzivnější cestu k svatému triduu, ale také účinnou přípravu, abychom lépe oslavili Velikonoce. Majíce na paměti tři kající praxe, velmi drahé biblické a křesťanské tradici - modlitbu, almužnu a půst -, dodejme si odvahy k objevení a prožití postu s obnovenou horlivostí nejen jako asketickou praxi, ale také jako přípravu na Eucharistii a jako duchovní zbraň k boji proti každému nezřízenému útoku v nás samotných. Toto období intenzivnějšího liturgického života nechť nám pomůže odstranit všechno to, co rozptyluje ducha, a posílit to, co živí duši a otevírá ji lásce k Bohu a k bližnímu. S těmito pocity vyjadřuji Vám již nyní svá přání k blízcím se velikonočním svátkům a děkuji Vám za práci, jakou jste vykonali v tomto plenárním zasedání, stejně jako za všechnu práci Kongregace a uděluji každému s radostí své požehnání.

Bollettino Vaticano
Mezitituky redakce Světa
Překlad -lš-

Neděle Božího milosrdenství

5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako neděle Božího milosrdenství (letos 19. dubna). Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek. Nověna spočívá v modlitbě korunky k Božímu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásenosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili

podmínky úcty k Božímu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

29. června 2002 vydal Svätý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božímu milosrdenství.

Více o dalších milostech a příslibech, text nověny a korunky k Božímu milosrdenství

najdeme v brožurce **JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!** (vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. v roce 2007, brož., A6, 64 stran, 39 Kč). Deník s. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, vyšel v češtině pod názvem **DENÍČEK** (vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2001, váz., 120x185 mm, 672 stran, 399 Kč).

* lze najít na www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/

GENERACE BENEDIKT

Mladí katolíci v Německu sdružení v „Generaci Benedikt“ děkují Benediktu XVI. za jeho poslední dopis biskupům. Domnívají se, že není adresován biskupům náhodně, protože je to právě jejich vina, že svým jasným slovem nezabránili zbytečné hysterii, která se zvedla po zrušení exkomunikace čtyř biskupů FSSPX. Mladí vytýkají biskupům vágní analýzy, egocentrické projevy, osobní emocionální soudy a někdy i otevřenou sebechválu i málo solidarity se Svätým otcem. To vyvolává u mnoha katolíků nejistotu, bezradnost i rozhořčení. Papež naopak staví na první místo lásku a ukazuje jasnou cestu, nehledá mediální oblíbenost ani snahu o falešný konsenzus.

DŽIN Z LÁHVE

Evropská unie se chystá vypustit nebezpečného džina z láhve. Tím je připravovaný návrh zákona, který má zakázat všechny křesťanské symboly, které jsou k vidění na veřejnosti. Ateisté budou moci podávat žaloby na všechno křesťanské, co se jim nelíbí. Budou tím postiženy školy, nemocnice, hotely, věznice i budovy dobročinných organizací. Bude to zákon, který ve věku lidských práv pouští z řetězu krajní nesnášenlivost. Předloha zákona se má projednávat ještě letos.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

vyškolený, navýsost sadistický somatolog. Kde se v lidech vzala taková zlostná, nenávistná vynalézavost, taková zvrhlá radost z cizího neštěstí a bolesti? Bůh nic takového do svého tvora nevlozil. Odkud se vzal takový koukol? Nepřítel to učinil. A co členové velerady? To nebyli pohanští žoldáci, byli to lidé, kteří měli přístup k tehdejšímu vrcholu Božího zjevení. Prosim, Nazaretský jim velice překážel. Jestliže ve své zaslepenosti dospěli k závěru, že porušil Mojžíšův zákon, byla to jejich vnitřní záležitost. Ale velerada se nespokojila s tím, že nepřijemného proroka či dokonce rouhače podle Zákona potrestala. Jak vidíme z dalšího průběhu dějin, Štěpána ukamenovali a vůbec se neptali Piláta, zda si to mohou dovolit, ale v případě Ježíše jim obzvláště záleželo právě na tom, aby mu připravili tu nejpotupnější a nejbolestnější smrt. I z tohoto hlediska je výstižné to, co zpíváme ve velikonoční sekvenci: „Smrt a život v souboji utkaly se podivně.“ Na Kalvárii se opravdu jako nikdy a nikde střetla smrt a život ve všech svých projevech a podobách, tedy především jako nenávist a láska, ďábel a Bůh. Sekvence vrcholí slovy: „Vládce života zemřel, a vládne živý!“ Není tedy divu, že od té doby ďábel nenávidí Kříž a ve shodě s ním ho nenávidí ti, kteří jsou jeho.

Jenomže ať chceme nebo nechceme, s Křížem všechno stojí nebo padá. Ukřížování Božího Syna je opravdu ta nejdůležitější a nejvýznamnější a jediná naprosto nezbytná a nenahraditelná událost lidských dějin. Kdyby se cokoliv jiného nestalo, nepostihlo by nás to tak tragicky, jako by nás postihla skutečnost, že by náš hřích nemohl být odpuštěn, protože nejsme vykoupeni. Přesvědčení lidí tohoto světa, že nepotřebujeme vykoupení ani milosrdenství, je návrat k onomu postoji, pro který první lidé museli opustit Hospodinovu

zahradu i jeho důvěrnou společnost a odejít do slzavého údolí.

Kéž by nás inspirovaly dobré příklady k následování tak, jak strhávají druhé příklady špatné. Kdysi dostal jeden muslim nápad spáchat sebevražedný atentát a z jeho nápadu se stala masová akce. Jeden ateista podá žalobu, že ho uráží kříž na stěně nemocničního pokoje, a dnes je z toho masová kampaň proti ústřednímu symbolu křesťanství. Pokřik o prvním Velkém pátku: „Pryč s ním, ukřížuj ho!“ se změnil na současný požadavek: „Pryč s ním i s křížem!“ To, co svého času zavedla totalita ve východním bloku, to nyní nová verze totality rozšiřuje na celou Evropu. Odstraňování křížů z veřejného života, které chce uzákonit parlament EU, není nic jiného než součást plánovitého a systematického postupu ďáblem vedených Božích nepřátel proti svému Pánu a Stvořiteli. Stupeň jejich zaslepenosti je patrný už z toho, jak věci obracejí v jejich protiklad: ve jménu tolerance se má uzákonit krajní nesnášenlivost. Pro koho je nesnesitelný pohled na symbol náboženského přesvědčení svého spoluobčana, nesnáší ani toto přesvědčení, ani svého spoluobčana. Přítom kříž nikoho neuráží, nikomu se nevysmívá. Poukazovat na to, že náboženské přesvědčení patří do soukromí, je absurdní. Své přesvědčení a svůj životní názor potřebuje člověk jako základ veškerého svého jednání, všech svých vztahů a motivací, týká se tedy svrchovaně i veřejného života. Proč by tedy měl být rozpolcen a skrývat a schovávat si ho jen pro pobyt ve své komůrce? Stejně tak bychom mohli požadovat, aby si ateisté svůj nesnášenlivý postoj nechali pro soukromí a nechodili s ním do parlamentů. A pokud jde o jinověrce, kteří se přistěhovali do tradičně křesťanských zemí a které nikdo nenutil, aby sem přišli. Ale když sem přijdou, měli by respektovat zdejší kulturu, obyčeje a hodnoty

a náležitě se jim přizpůsobit, tak jak to musí dělat ten, kdo přijde do jejich země. Pokud jim to připadá nesnesitelné, mohou odejít jinam, kde najdou jen to, co jsou ochotni snášet.

Musíme si ovšem přiznat, že k odstraňování kříže na veřejnosti z moci úřední by v tradičně křesťanských zemích nikdy nedošlo, kdyby je nepředcházelo daleko smutnější odstraňování kříže ze středu samotných křesťanů. Protože v jejich srdci vyhasla láska k Ukřížovanému, stala se jim jeho přítomnost a společnost nejdříve lhostejnou a nakonec naši dokonce své uspokojení v tom, že na něho mohou zapomenout, že se jim nijak nepřipomíná, nepotřebují ho už vidět, aby jim nic neukládal, nic jim nevyčítal. To, čím je obdařil a chce dále obdařovat, se jim pod vidinou přemíry statků tohoto světa zcela ztratilo ze zřetele. A tak se jim nakonec stal lhostejným i kříž visící na stěně nebo u cesty. Láska vyhasla jako plamen, který nemá potravu. A kdo měl tento plamen žít? Služebníci kříže. Není to na pováženou, že dokonce i v liturgii vznikla kolem kříže otázka, kam s ním?

Jsme svědky velkého deficitu milosti. Náš Spasitel nám chtěl přenechat co největší spoluspasitelský podíl, abychom měli také co největší podíl na jeho slávě u Otce. Ale jak vyplývá z jeho slov (str. 10–11), jako by se přepočítal, a to i u těch, na které spoléhal nejvíce. Narůstající manko milosti se ukřížovaný Pán snaží kompenzovat tím, že se obrací k těm vyvoleným duším, které jsou ochotny dát a obětovat všechno. Slabé ženy se láskou stávají silné, ochotné nosit celá léta na svém těle jeho rány a prožívat opakovaně jeho velikopáteční oběť. Proč právě ženy? Protože tak tomu bylo i pod křížem. Kdo se s Ukřížovaným nejuplněji a nejdokonaleji spojil? Jeho Matka Maria. Není to zahanbení pro všechny ostatní, tak málo ochotné k oběti? Maria pod křížem ani nepromluvila,

ale odevzdaně a velkodušně doplňovala to, co schází do plnosti Kristových útrap. Ona k nám však přesto promluvila, a to svým výmluvným a strhujícím příkladem. Autor dojemné sekvence Stabat Mater (str. 7) prosí, aby se směl spojit co nejdokonaleji s utrpením Syna i Matky, ale ve skutečnosti je tomu spíše naopak: to Matka i Syn nás prosí o naši spoluúčast, o naši ochotu přidružit se k nim jako obětníci i jako oběti. Ke spáse světa nestačilo Pánovo hlásání ani jeho zázraky. Byla to jeho OBĚŤ, co spasilo svět. Tato Oběť se ustavičně obnovuje na oltáři, abychom z ní nejen čerpali, ale také se k ní připojili. Členství v Církvi nespočívá v tom, že jsme zaregistrováni v seznamu, ale v tom, že jsme přivtěleni k Tělu, které je přibito na kříž a obětováno za spásu světa. Kdo tuto oběť spolu nepřináší, je ochrnutý úd, suchá ratolest, která se k ničemu nehodí. Nehrozí jí, že bude odřezána a hozena do ohně?

Žít zde na zemi spokojeně, ale vůbec se přítom nestarat o Boží věci, označila Panna Maria v Kibeho za ztrátu času. Starý římský pohanský filozof si uměl přiznat: – Amici, diem perdidit! Ztratil jsem den, přátelé. Zpytujeme každý večer svědomí, nebo jsme se sebou více méně spokojeni? Nic jsem neukradl, nikoho jsem nezabil, do kostela chodím... A co zpronevěra hříven a milostí, které neslouží k tomu, k čemu nám byly svěřeny? A co ti, kterým k záchraně před věčnou smrtí chyběly právě oběti vlašného křesťana? Co příkládám na oltář jako čistou, svatou a neposkvrněnou oběť? Máme tedy o čem přemýšlet, až poklekneme před křížem, na kterém pní spása světa. Je třeba před ním učinit rozhodnutí, abychom od kříže odcházeli s pevným předsevzetím změnit rovnováhu v jeho prospěch. Odložíme ho po Velkém pátku jako rekvizitu, nebo ho vrátíme na jeho privilegované místo na oltáři i v srdci?

-/š-

Pondělí 6. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 Pravoslavní v českých dějinách 8:40 Orient Express 9:10 Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 10:10 Druhé čtení 10:35 Velikonoční zastavení v Litomyšli 10:50 PVM - PhDr. Jiří Pořízka, BSc, GCLJ 11:25 Velikonoční řemesla (2) (P) 11:40 Myši na scénu (13) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba (L) 12:05 Sýrie 13:00 Černá Madona 14:20 Klauzura 14:45 Nanuk 15:40 Mutace 15:55 Dětská Bible 16:10 H2Onews 16:20 Světlo ve stínu 16:50 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 17:00 NOEparáda (22. díl) (P) 17:20 Kinematograf múz: Film v muzeu 18:20 Velikonoční řemesla (2) 18:35 Myši na scénu (14) 18:45 Velikonoční zastavení v Litomyšli 19:00 Čtyřicet let Velkého pátku 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (5. díl) (P) 20:25 Národní parky Afriky (1/2) 21:20 Na koberečku (61) 21:35 V posteli chat-chat (7. díl) 22:25 Osoba Ježíše Krista - Mons. Karel Herbst 23:15 Černá Madona 0:30 H2Onews 0:40 Poslech Radia Proglas.

Úterý 7. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 H2Onews 8:15 Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem 8:55 Na koberečku (61) 9:10 Pro vita mundi (123) 9:50 Velikonoční řemesla (3) 10:00 Kulatý stůl 11:30 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 11:40 Myši na scénu (14) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba 12:05 Sedm posledních slov Ježíše Krista na kříži 13:15 Oči Malawi 13:35 Národní parky Afriky (1/2) 14:25 Kopec křížů 14:55 Velikonoční řemesla (3) 15:05 Květná neděle na ostrovech Papuy-Nové Guineje 15:35 Octava dies 16:10 Zpravodajské Noeviny 16:20 Etiopie - quo vadis? 17:05 Říkají to filmem (5. díl) 18:05 Dětská televize (3) 18:35 O ješitnosti 18:50 Kanada 19:50 Zpravodajské Noeviny (P) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (31) 21:05 Po stopách Ježíše Krista (9) 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Velikonoční zastavení v Litomyšli 22:00 Octava dies 22:30 Harfa Noemova II. (5. díl) 22:50 Čtyřicet let Velkého pátku 23:40 NOEparáda (22. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Poslech Radia Proglas.

Středa 8. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Oči Malawi 8:35 Velikonoční řemesla (4) (P) 8:45 Kostel světla 8:55 Harfa Noemova II. (5. díl) 9:15 Květná neděle na ostrovech Papuy-Nové Guineje 9:50 Dětská Bible 10:05 Pouť městem 10:30 Generální audience Benedikta XVI. (L) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba (L) 12:05 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 12:15 Kanada 13:10 Misijní maga-

zín (31) 14:10 Kostel světla 14:20 Pravoslavní v českých dějinách 14:50 Pro vita mundi (123) 15:30 Zpravodajské Noeviny 15:40 Kinematograf múz: Film v muzeu 16:40 Harfa Noemova II. (5. díl) 17:00 GOODwillBOY (P) 17:30 NOEparáda (22. díl) 17:50 Mutace 18:05 Adoremus - postné spevy 18:20 Velikonoční řemesla (4) 18:35 O závistivém Evženovi 18:45 Čtyřicet let Velkého pátku 19:35 Na koberečku (61) 19:50 H2Onews (P) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Od cimbalu o lidové kultuře aneb U nás (3. díl) (P) 21:00 Pokánie 21:30 Zpravodajské Noeviny 21:40 Pro zdraví (27) 21:40 Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem 22:20 Generální audience Benedikta XVI. 23:40 Kopec křížů 0:05 H2Onews 0:15 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 9. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Po stopách Ježíše Krista (9) 8:45 Zelený čtvrtek na ostrovech Papuy-Nové Guineje (P) 9:15 Velikonoční řemesla (5) 9:30 Mše svatá se svěcením olejí 11:30 Adoremus - postné spevy 11:40 O závistivém Evženovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba (L) 12:10 Pěšák Boží 12:40 Velikonoční řemesla (5) 12:50 Dětská Bible 13:05 Klauzura 13:20 Zelený čtvrtek na ostrovech Papuy-Nové Guineje 13:55 GOODwillBOY 14:25 Ježíš 15:55 Pouť městem 16:15 První čtení 16:30 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění 17:30 Bohoslužba Zeleného čtvrtku (L) 19:30 Velikonoční řemesla (5) 19:40 Velikonoční hrkači 19:50 Zpravodajské Noeviny (P) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Abrahám (1. díl) 20:05 Cesta k andělům (7) (P) 21:15 Zpravodajské Noeviny 21:25 Zelený čtvrtek na ostrovech Papuy-Nové Guineje 21:55 Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 22:55 Po stopách Ježíše Krista (9) 23:20 Octava dies 0:00 Zpravodajské Noeviny.

Pátek 10. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 Zpravodajské Noeviny 8:15 Velký pátek na ostrovech Papuy-Nové Guineje (P) 9:15 Dětská Bible 9:30 Misijní magazín (31) 10:30 Kopec křížů 11:00 Abrahám (1. díl) 11:30 Velikonoční hrkači 11:40 O dobrosrdečnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba (L) 12:05 Oratorium Velikonoční cesta 13:10 Klauzura 13:35 Velký pátek na ostrovech Papuy-Nové Guineje 14:35 Co se stalo s Ježíšem? 15:40 První čtení (P) 15:55 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění 17:00 Obřady Umučení Páně 19:20 Abrahám (2. díl) 19:50 H2Onews (P) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Sedm posledních slov Ježíše Krista na kříži 21:15 Křížová cesta z Říma (L)

Římskokatolický farní úřad v Počaplech u Terezína vás srdečně zve na **poutní slavnost sv. Vojtěcha v sobotu 25. dubna 2009 v 15.00 hod.** - J. Exc. Msgr. Jan Baxant, biskup litoměřický, oslavuje slavnou asi-stovanou mši sv. podle misálu z r. 1962 ve **farním chrámu sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezína**. Po poutní mši sv. bude uctění ostatků sv. Vojtěcha. Při mši sv. zpívá chrámový sbor z Litoměřic pod vedením dirigenta J. Hálbiga. Na varhany hraje J. Pulda. Po splnění obvyklých podmínek je možné účastí na poutní mši sv. získat plnomocné odpustky. Podmínky získání odpustků: řádná sv. zpověď 8 dní před poutí nebo 8 dní po pouti (resp. během pouti), sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce, modlitba Apoštolské vyznání víry a Otče náš v kostele nebo kapli.
Kontakt: P. Radim Jan Valík O.S.B., farář v Počaplech, mobil 731 402 560.

Rodina Neposkrvněné si vás dovoluje pozvat na **poutní setkání**, které se uskuteční v **Saštině (Slovensko) v sobotu 2. května 2009**. Program: 10.00 hod. - promluva Sr. M. Bernadety Pánčiové • 10.30 hod. - pontifikální mše svatá • 14.00 hod. - modlitba rozjímavého růžence • 14.30 hod. - svátostné požehnání.

23:30 Velký pátek na ostrovech Papuy-Nové Guineje 0:30 H2Onews 0:40 Poslech Radia Proglas.

Sobota 11. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 Čteme z křesťanských periodik (P) 8:15 Abrahám (2. díl) 8:45 Bílá sobota na ostrovech Papuy-Nové Guineje (P) 9:15 Hrdinové Nového zákona (7) 9:30 GOODwillBOY 10:00 Matka Tereza 11:40 O dobrosrdečnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Čtyřicet let Velkého pátku 13:00 Ježíš 14:50 Cesta k andělům (7) 15:30 Po stopách Ježíše Krista (10) 15:55 Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 16:50 Pokánie 17:20 Světlo Kristovo 18:05 Bílá sobota na ostrovech Papuy-Nové Guineje 18:45 Abrahám (3. díl) 19:15 Velikonoční hrkači 19:25 Druhé čtení (P) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění 21:05 Velikonoční vigilie (P) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Po stopách Ježíše Krista (10) 0:40 Poslech Radia Proglas.

Neděle 12. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE 8:05 H2Onews 8:15 Evangelium (P) 8:25 Dětská Bible 8:40 Labyrint světa a ráj srdce 8:55 Druhé čtení 9:20 Evangelium 9:30 Mše svatá na Boží hod velikonoční (L) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Urbi et Orbi (L) 13:10 Mater - koncert Ivy Bittové 14:10 Evangelium 14:20 Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 15:10 Malana Papua 15:40 Abrahám (3. díl) 16:05 Velikonoční pátranie 16:30 GOODwillBOY 17:00 Otec Pio 18:30 Hrdinové Nového zákona (7) 19:00 Po stopách Ježíše Krista (10) 19:20 Cesta k andělům (7) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (P) 20:35 Abrahám (4. díl) 21:05 Světlo Kristovo 21:50 Život za život 23:20 Druhé čtení 23:45 Zpravodajské Noeviny 0:15 Poslech Radia Proglas.

POUTĚ PRVNÍCH SOBOT**NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH V ROCE 2009**

Program: 9.00 hod. – modlitba sv. růžence • 9.30 hod. – mariánská promluva • 10.00 hod. – adorace Nej-
světější Svátosti, příležitost ke svaté zpovědi • 11.00
hod. – mše svatá • 12.00 hod. – polední přestávka •
13.00 hod. – beseda s hostem • 13.30 hod. – uctívání
milostného obrazu Panny Marie, zakončení.

Prvními sobotami nás budou provázet: 2. května – P. Antonín
Forbelský, Pardubice • 6. června – biskup Josef Kajnek,
Pardubice • 4. července – P. Vladislav Brokeš, Ústí nad
Orlicí • 1. srpna – P. David Bouma, Hradec Králové •
5. září – P. Jan Paseka, Chrast u Chrudimi • 3. října –
P. Jan Šlégr, Hradec Králové • 7. listopadu – P. Stani-
slav Tomšíček, Sádek u Poličky • 5. prosince – P. Josef
Michalčík, Svatá Hora.

Ve dnech **1.–3. května 2009** se uskuteční **františkán-
ská pouť do Montichiari v Itálii – Rosa Mystica**, která je
obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky.
Odjezd: v pátek 1. 5. 2009 v 16 hod. z Hodonína,
v 18 hod. z Brna.

Příjezd: v neděli 3. 5. 2009 ráno. **Cena:** 1650 Kč. Nocleh
cestou tam i zpět v autobuse.

Sobotní program: mše sv. v dómě, domek a hrob Pierrini
Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnost-
ní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (po-
řádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová
cesta, osobní volno. Odjezd do ČR v 18 hod. Pouť ve-
de otec Jaroslav Stříž.

Přihlášky: Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mu-
těníce, tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo
720 382 976.

Pěší pouť mužů z Vranova nad Dyjí do Jevišovic ke svatému

Josefovi – patronovi mužů se koná v pátek 1. května 2009. Vyráží
se v 8.00 z Vranova nad Dyjí. Mše svatá po příchodu do Jevišo-
vic. Délka trasy 25 km, v případě noclehu na faře ve Vranově je
potřeba spacák, doprovodné vozidlo zajištěno, návrat si zajišťu-
je každý sám. **Přihlásit** se můžete na tel. číslo 515 296 384 ne-
bo 731 402 742 nebo e-mailem na marek@fatym.com. Pořádá
a zve Poutní bratrstvo.

Římskokatolická farnost Řimov slaví v neděli 19. dubna 2009

MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech řimovské Lorety a zve na tuto
zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuit-
ské tradice, kterým leží na srdci obroda rodiny do po-
doby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin – mše sv. v ko-
stele Svatého Ducha • 9.15–12.00 hodin – mariánské modlení
v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní ro-
diny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patron-
ku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244,
mobil 723 064 946.

Charita Svaté rodiny Luhačovice vyhlašuje VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA

**MÍSTO PEČOVATELKY PRO CHARITNÍ OŠETŘOVATELSKOU A PEČO-
VATELSKOU SLUŽBU.** Práce spočívá v domácí pečovatelské pé-
či o seniory a zdravotně postižené. **Požadujeme:** ŘP sk. B., zku-
šenosti s péčí o seniory a zdravotně postižené, kurz pracovní-
ka v sociálních službách, samostatnost, trestní bezúhonnost.
Nabízíme: dobrý kolektiv, další vzdělávání a možnost práce na
částečný úvazek. **Písemné žádosti spolu s životopisem zasílejte na ad-
resu:** Charita Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice,
příp. na e-mail: luhacovice@caritas.cz. Předpokládaný nástup
duben, květen 2009. Další informace na mobilu: 731 402 043,
p. Semelová.

Liturgická čtení**Neděle 5. 4. – Květná neděle**

1. čt.: Iz 50,4–7
Ž 22(21),8–9,17–18a,19–20,23–24
Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)
2. čt.: Flp 2,6–11
Ev.: Mk 14,1–15,47
Slovo na den: **Židovský král.**

Pondělí 6. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1–7
Ž 27(26),1,2,3,13–14
Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)
Ev.: Jan 12,1–11
Slovo na den: **Dům se naplnil vůní.**

Úterý 7. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1–6
Ž 71(70),1–2,3–4a,5–6ab,15+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé
spravedlnosti.)
Ev.: Jan 13,21–33,36–38
Slovo na den: **Jeden z vás mne zradí.**

Středa 8. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4–9a
Ž 69(68),8–10,21bcd–22,31+33–34
Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane,
v čas milosti.)
Ev.: Mt 26,14–25
Slovo na den: **Běda tomu, který Syna člověka zrazuje.**

Čtvrtek 9. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1–8,11–14
Ž 116(115),12–13,15+16bc,17–18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnaní je
společstvím krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23–26
Ev.: Jan 13,1–15
Slovo na den: **Tak máte dělat i vy.**

Pátek 10. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13–53,12
Ž 31(30),2+6,12–13,15–16,17+25
Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám
svého ducha.)
2. čt.: Žid 4,14–16; 5,7–9
Ev.: Jan 18,1–19,42
Slovo na den: **Což nemám pit kalich, který mi dal Otec?**

Sobota 11. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1–2,2
Ž 104(103),1–2a,5–6,10+12,13–14b,24+35c
Odp.: srov. 30 (Sešlív svého ducha, Hospodine, a obnov
tvář země.)
nebo: Ž 33(32),4–5,6–7,12–13,20+22
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)
2. čt.: Gn 22,1–18
Ž 16(15),5+8,9–10,11
Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)
3. čt.: Ex 14,15–15,11
Ex 15,1–2,3–4,5–6,17–18
Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi
vznešený.)
4. čt.: Iz 54,5–14
Ž 30(29),2+4,5–6,11+12a+13b
Odp.: 2a (Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě
vysvobodil.)
5. čt.: Iz 55,1–11
Iz 12,2–3,4bcd,5–6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů
spásy.)
6. čt.: Bar 3,9–15,32–4,4
Ž 19(18),8,9,10,11
Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)
7. čt.: Ez 36,16–17a,18–28
Ž 42(41),3,5bcd; 43(42),3,4
Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystrín,
tak prahne má duše po tobě, Bože!)
nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2–3,4bcd,5–6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů
spásy.)
anebo: Ž 51(50),12–13,14–15,18–19
Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)
Epištola: Řím 6,3–11
Ž 118(117),1–2,16ab+17,22–23
Odp.: Aleluja, aleluja, aleluja.
Ev.: Mk 16,1–7
Slovo na den: **Kdo nám odvalí kámen?**

BREVIÁŘ PRO LAIKY**4. – 11. DUBNA 2009**

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 4.		PO 6. 4.		ÚT 7. 4.		ST 8. 4.		ČT 9. 4.		PÁ 10. 4.		SO 11. 4.			
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512		
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513		
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515		
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Modlitba během dne:																
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516		
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517		
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Nešpory:																
	SO 4. 4.															
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

**TAJEMSTVÍ SPÁSY • POBOŽNOST
K SV. BRIGITĚ**

15 modliteb vztahujících se k umučení a ke všem ranám Krista, které zjevil svatý Brigitě Švédské náš Pán v kostele sv. Pavla v Římě.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
V MCM vydání druhé • Brož., A6, 32 stran, 13 Kč*

nímu dělníkovi M. Lašútovi. Pro svou věrnost turzovskému zjevení byl jiný muž, pražský inženýr Karel Židlický, omilostněn mimořádnou schopností – rozmlouvat s Matkou Boží. Počátek vzájemných rozhovorů je možné sledovat přibližně od roku 1966. Na přímý pokyn Panny Marie je K. Židlický zaznamenával do svého deníku a později některé části zveřejnil (ve strojopisné podobě). V záznamech pokračoval až do roku 1988. U příležitosti zmíněného výročí vyšly vybrané Židlického rozhovory v knižní formě.

Křídový papír, brož., A5, 136 stran, 80 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**ŽALMY • ČESKÝ KATOLICKÝ PŘEKLAD
Z hebrejštiny přeložil a poznámkami opatřil
ThDr. Václav Bogner**

Tento překlad žalmů byl pořízen a schválen pro užívání v liturgických textech. Biblické texty jsou opatřeny exegetickými poznámkami. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., A6, 404 stran, desky - 149 Kč, imitace kůže - 129 Kč*

**ŽIVÁ VODA Z TURZOVKY • ROZHOVORY
S PANNOU MARIÍ**

Karel Židlický • K vydání připravila Marie Benešová

19. října 2008 byla vyhlášena hora Živčáková (v katastru obce Turzovka na Slovensku) za mariánské poutní místo a místo modlitby. Stalo se tak v roce 50. výročí zjevení Panny Marie les-

OMALOVÁNKY

**KŘÍŽOVÁ CESTA
Kresby a text Iva Fukalová**

Omalovánky křížové cesty s krátkými modlitbami k jednotlivým zastavením.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Čtvrté vydání • Brož., A5, 16 stran, 17 Kč*

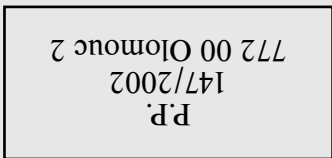
**ŽIVOT SV. PETRA
Franca Vitaliová**

Omalovánky s vyprávěním ze života apoštola sv. Petra.

*Paulinky
Brož., 165x235 mm, 16 stran, 32 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.